

ΜΑΞΙΜΟΥ
 ΤΟΥ ΜΑΡΓΟΥ
 ΝΙΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

Κυθίων ὕμνοι ἀνα-
 κρεόντες.

MAXIMI MAR-
 GVNI EPISCOPI
 CYTHERORVM

Hymni Anacre-
 ontici.

Cum interpretatione Latina

CONRADI RITTERSHVSI,

AUGVSTÆ

Ex officina typographica Ioan. Pratorij.

ANNO S. N. MDCI.

*Hymnos Rhumelio donat Riter in suis
 Aeternam sanctae pignus annicitia*

ΚΟΡΡΑΔΟΣ
ΟΡΙΤΤΕΡΣΟΥΣΙ-

ΟΣ ΔΑΒΙΔΗ ΤΩ ΕΣΧΕ-
ΛΙΩ ΕΥ ΠΡΑΤΤΕΙΝ.

ΠΟΛΩΝ ΜΕΝ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΕΝΕ-
κα, λογιώτατε ή φίλτα-
τέ μοι ανδρων Εχέλιε, εν τω
παρωχημένω φέρει ασπασίως
παρεγενόμην σοίτε ή άλλοις εν
τῇ Α'υγούση φίλοις, ων τα πρω-
τεία φέρει ανηρ αξία διαπρέ-
πων Μάρκος ο Βελσῆρος, φιλο-
φρονητικῶς μάλα και ευνοϊκῶς

Α 2 εχ

ἔχῃ τλον δημοσίως ἢ ἰδία παρ
ὑμῶν ξενιαθεὶς ὑμῖν τε ἡδέως συν
διημερεύσας· μάλιστα δ' ἐμαυ-
τὸν ἐυδαμονίζω τῷ ξενίῳ, ὃ πα-
ράσθε ἐδωρήθη ὅκα δὲ ἐπανερ-
χόμενοι, σοί τε χαίρειν φρά-
ζων. λέγω δηλονότι τοὺς τῷ Θεο-
φιλεστάτῃ καὶ ἐλογιμωτάτῃ
ἐπισκόπῃ Μαξίμῃ τῷ Μαργα-
ρίτῃ ἀνακρεοντείῳ ἱερωτάτῃς
ὑμνῆσαι, οἷς με ἐπιτίθει τῷ ἰνὶ σω-
θήματι ἐδωρήσω, ὥστε Ῥωμαῖσι
μετὰ φρασθέντας ἢ ἡμεῖς ἄσπασ-
τῇ ἐκτυπῶσαι τε καὶ ἐκδοῦναι.
αὐτὸ γὰρ τῷ τοῦ ἀκόντος ἔφης
γενήσεσθαι τῷ συγγραφέως,
μᾶλλον δὲ καὶ περιχαρῶς περὶ
δεξό-

δεξόμενον τὸν ἡμέτερον περὶ ταῦ-
τα πόνον, τήν τε φιλόθεον σω-
δὴν φιλικῶς ἀσπασόμενον. Ἐξε-
τέλεσα τοίνυν, ὅσον δένει, ὅπερ
ὑπεχόμην, αὐτῷ μὴ τῷ μέτρῳ,
ἐλώϊον δὲ (πολλοῦ γε καὶ δεῖ)
ἀλλὰ φοβῶμαι μή πως πολὺ χεῖ-
ρον μεταφράσας τύχω τὰς θειο-
τάτας ἢ εὐσεβέστας ὕμνας, ὧν
τὸ ὑψηλὸν καὶ πολύνουον καὶ τὸ
τέρειν εἰ ἐφικέαις ἢ ἡμετέρα μεία-
φρασις ἐκ ἐδωκήθη, ἴθι σαῦμα;
ἵνα γὰρ μὴ εἶπω τὸ σεμνὸν καὶ
θεοπρεπὲς καὶ κόσμιον τῆς λέξε-
ως, ὧ κεχρηῆσθαι σύνηθες τῷ
Μαργουαίῳ, ἀνδρῶν τῶν νῦν ἐλλή-
νων, ὧν οἶδα μὴ, ἄφωτάτῳ, εἶτε
Α 3 πεζόν

πεζόν τι είτε ἢ ἑμμέτρον ξυγγρά-
φον τι, τίς ἐκ οἶδεν, ὅσον μεταξύ
τῶν γλωσσῶν ἑλληνικῆς τε καὶ
ῥωμαϊκῆς, καὶ ὡς ταύτη ἀνέφι-
κτός ἐστιν ἐκείνης ἢ δεξιότης, τό, τε
πολυσρεφές καὶ πολύμορφον;
Ἄλλ' ἔσω δὴ ὅια περ ἢ ἐστὶν ἡ με-
τάφρασις ἡδε, ἐκ ἀσαφῆς ἔυ οἶδ'
ὅτι δόξει σοί τε καὶ ἄλλοις, ἐδ'
ἄκυρος πάνυ. διὰ σπασθῆς γὰρ
εἶχον ἐδ' ἐν ἀλλότριον ἐπεισφέ-
ρειν τοῖς τῷ Μαργαρίου νοήμα-
σιν, ἀλλὰ τὸν νοῦν τῷ πρῶτοτύ-
πῳ πιστῶς ἐναπομάξασθαι τῷ ἐκ-
τυπώματι. Εἰκότως ἄρα καὶ
εὐλόγως σοὶ ἀνιδρωξῆμαι τού-
δε τὰς ὕμνας. οἷς τό γε ἐπ' ἐμοί,
ἔυ

ἔυ ποιῶν συζεύξειεν ἄν τις τῶ ἀυ-
τῷ κόμματι, ὡς ἔπειν, εἰπεῖν,
ποιημάτων ἐν ἀγίοις Κλήμην-
τι τῷ Ἀλεξανδρέως, καὶ Γρηγο-
ρίῳ τῷ Θεολόγῳ, καὶ Συμεσίῳ ὧν
ἐφαιμίλω γενομένη καὶ τῷ ἡμε-
τέρῳ μέλῃ αἰὲν αἰοῦσθαι ὑμνεῖν ἀ-
θανάτους, ὑμνεῖν ἀγαθῶν κλέα
ἀνδρῶν, βαθεῖαν ἄλοκα δια-
φρενὸς καρπερήν, ἐξ ἧς τὰ
σεμνὰ βλαστάνει νοήματα. Δέο-
μαι δέ σε καὶ τῷτο, ἵνα τῆς εἰς
ἡμᾶς εὐνοίας τῷ ἐπισκόπῳ ἀξι-
ώσης γενέσθαι παρὰ τίτι, ὃν γε-
ραίρω καὶ σέβομαι τῷ ἐμῷ θυμῷ
ἐν τοῖς μάλισα, καὶ περὶ πλείους
ποιῶμαι τὸ γνώριμον αὐτῷ γεγο-

γέναι. οἶδα δὲ ἢ τὸ τῷ Θεοφρά-
στῳ, ὅτι εἰ κοινὰ τὰ τῶν φίλων,
αὐτὸς γε μάλις τὰς φίλων
προσῆκεν εἶναι κοινούς. ἔρρωσο.

ΜΑΞΙΜΟΣ Ο ΜΑΡ-
ΓΟΥΝΙΟΣ, ΤΑΠΕΙΝΟΣ ΚΥ-
θήρων ἐπίσκοπος, Κορράδιω τῷ Ριτ-
τερσσίω, σοφωτάτῳ ἀνδρὶ,
εὖ πράττειν.

Καὶ τὸ πρὸς ἐμὲ σε ἐκ ἀγεννῆς, καὶ μοι
τα μέγιστα κεχαρισμένον φίλτρον, σο-
φώτατε Ριττερσσίε, καὶ τὸ κόσμιόν σε τῶν
ἡθῶν, ναὶ δὴ καὶ τὸ πρὸς τὰ καλά τῶν μαθη-
μάτων γενναίον, ἐκ τῆς γενομένης σοὶ πρὸς
Φωνητικῆς ἐπιστολῆς τῶν ἡμετέρων Ἀνα-
κρεοντίων ὕμνων πρὸς τὸν κοινὸν νῶν φίλον
τὸν σοφώτατον Ερμέλιον, καὶ μάλιστα ἐξ
ἴουχου Φασίν ἐπέγνω τὸν λέοντα. ἀνδρῶν
ἔτιγε σμικρολόγως, εἶδεν μὲν γλί-
χρως ἀνιξίσαν τὰ παρ' ἐμῶς τοῖς σοῖς, ὅσα γε
εἰς χάριν ἀγάπης ἀνήκει εἰλικρινῆς, εὖ ἴσθι
θλιγεροθήσμαι, εἰ μόνον αὐτὸς εἶης, καὶ τῷ
τῷ χαριζόμενῳ, ὅ τὰς ἀφορμὰς μοι παρ-
έχων τῆς τοιαύτης ὁρμῆς καὶ τοῖς ἐξωθεν ἐπι-
τάγμασι. χαίρω γὰρ ἐγὼ εἶδεν ἡπτόν ἀντα-
γαπώμενῳ παρὰ τοιούτων σοφῶν ἀνδρῶν,

Α 5 ἡ τὰ

ἢ τὰ διωατὰ προσλατιόμην. Περὶ ἧ
τῶν σωληθμένων ἡμῖν ὡς ἐν παρέργῳ ἀνα-
κρεοντείων ἀκριβῆς εἰς τήντων Λατίνων με-
ταφράσεως, τῆτο καὶ μόνον ἔρω, ὅτι μείζον
ἐναπέδηκέ με τῇ ψυχῇ τὸ τῆ πρὶ σε ἔρω-
τῆ κέντρον, ἅτε δὴ εἰκὸς τεθροπότῃ πά-
νου τὰ σά. ἔτω παρομαρτεῖς κατ' ἴχνη
τοῖς οἷς ἐγὼ ἐν ἐκείνοις διανενόημα, καὶ τοι-
αύτη τῶν λέξεων εὐφραδία ἅμα καὶ οἰκειό-
τητι, ὡς μικρῶ κινδυνεύειν δόξαι τισι, μή με-
τάφρασιν, ἀλλ' αὐτεργίαν ἴνα, ἐν ἔτῳ ἔπω,
γενέσθαι τὰ σά. Ταῦτά σοι παρ' ἡμῶν βρα-
χέα τε καὶ αὐτοσχέδια, ὅια δὴ προοίμι' ἄτ-
τα τῆς πρὶ σε ἡμετέρας σοργῆς, πλείοσι καὶ
αντλαχθέντων τότε νῦν εἶναι φρονίσι ἐπὶ χο-
λῆς δὲ, καὶ τῆτο σὺν θεῷ, μετ' ἑπολὺ καὶ μα-
κρότερα. σὺ δ' ἐν τῷ μετὰξὺ ἐκάτερον μοι
ὕψαινοις τὸν ἄνθρωπον, καὶ φιλοῖης ἀντιφι-
λῆντά σε ταμέγιστε. Ενετίθηεν, ἀχ' ἔτῳ
τῆς ἐνζάρκῃ οἰκονομίας, Μαρτίῃς ἐῖσαμένῃ;

Τοῦ

Τοῦ αὐτοῦ πρὸς τὸν αὐτὸν
ἄλλη ἐπιστολή.

Πολύ μοι τῷ πρὸς σε φίλτερον τὸ αἴτιον ἐγίνε-
ται, Κόρραδε λογιώτατε καὶ σοφώτατε, καὶ
ὅτι σοφῶς ἀνδρὸς φθάνομαι περὶ σοφῆς, καὶ ὅτι φι-
λέλλινος, καὶ ὅτι (ἔδεν γὰρ κωλύει τοῖς σοῖς χρή-
σασθαι ῥήμασι) φιλομαργουρίῃ, ὥς με παραλίαντα
ἀπληρτῆσθαι σου τῆς ψυχῆς, καὶ σφοδρὸν ἀνάπειν τὸν
ἔρωτα, καὶ δυσάποσπαστος ἔχειν σου τῆς τε μνή-
μης, καὶ τῆς περὶ ἐμὲ τιλικαύτης εὐνοίας. καὶ
ἀνεπερώδη πολλὰκις πρὸς σέ, ἐξ οὗ τὰ χρυσᾶ
σου ἀνα χεῖρας ἔλαβον γράμματα, καὶ ἐξεβιασά-
μην καὶ τὴν φύσιν αὐτὴν, καὶ τοιγε τοῦτ' αὐτὸ ἀργῆν
τε ἔσσαν, καὶ πρὸς πάντ' ὅ, τι χρυσὸν ψυχρὰν ὅτι μάλι-
σα, εἰ μὴ ἐνδεν καὶ κείθεν ἐπάλληλοι τε φρονίτιδες,
καὶ νόσοι ἀπερσδόκητοι περιήντλουν μου τὴν ψυ-
χὴν. ἀλλὰ γὰρ ἵνα μὴ πάντῃ ἀχαρισίαν ὀφλήσω,
ἰδοῦ σοι τὰ μικρὰ τὰυτα καὶ ἀκαλλῆ, αὐτοσχέδια
πέμψαι προήρημαι, ὥσπερ ἀπαρχὰς τινὰς τῆς
μεταξὺ νῶν συνισταμένης φιλίας, ἧς ἐγὼ τὸν σοφώ-
τατον, καὶ μοι ἐν τοῖς μάλις αἰδέσιμον Εσχέλιον
παραίτιον τίθεμαι· πρὸς εἰρηδον δὴ καὶ ἄμφω παρ
ἐμῷ· καὶ κείνος μὲν ἀντὶ τῆς τιλικαύτης χάριτος
τάς οἱ προσηκύσας ἀποίσειται ἀντεκτίσθης ἐκ τῶν
ἐνόντων ἡμῖν· σὺ δὲ μὴ κατοκνοίης καὶ ἐπισέλλειν
ἡμῖν.

ἡμῖν, καὶ περὶ τὰ πάντα τὰ πρὸς τῆς ἡμετέρας δυνά-
 μεως. καὶ γὰρ ἕξις παρ' ἡμῶν, εἰ καὶ μὴ τὰ τῆ σῆ ἐπο-
 φειλόμενα μεγαλοπρεπεία, καὶ εἰλικρινεῖ περὶ
 ἡμᾶς εὐνοία, τὰ γοῦν ἡμῖν δυνατά. πετῶντι γρά-
 φω καλὰ μὲν μετ' ἕ πολὺ ὅ ἐνκαιροτέρας λαβόμε-
 νῶ ἀφορμῆς, καὶ μακροτέροις τοῖς πρὸς σὲ χρήσο-
 μαι γράμμασιν. Ἐν δὲ τῷ μεταξύ ἐκάτερον τὸν ἄν-
 θρωπον ὑγιαίνουσ μοι, καὶ τῷ σοφωτάτῳ Μάρκον τε
 Βέλτερον καὶ τὸν ἡμέτερον Εσχέλιον ὡς παρ' ἐμῶ
 πρόσκειπε. Ἐνετίησιν, ἀνγύσει ἀφ' ἰνὸν ἵα κατὰ
 τὸ α φ ὡ ἵ ἔτῶ σωτήριον.

IN LATINAM INTER-
PRETATIONEM HYMNO-
rum Græcorum MAXIMI MARGV-
NII, Episcopi Cytherorum, quos eodem
metro exposuit V. Clarif. CONRADVS
RITTERSHVSIVS Celeberrimæ
Academiæ Altorfianæ An-
tecessor.

Argolico cecinit versu quos Maximus
(hymnos,
Præses Cytherum Ecclesie Margunius:
Hos Latia recinit felici imitamine Musa,
Altorfiana fama, Rittershusius, (trè
Non minor ipse, schola: Tei ceu carmine me-
Vterq; certant: sed pari non commodant
His illisq; bono: Graia commercia lingua
Angustiore quòd premantur limite,
Ausonia totum communit per orbem,
Quo lumen usq; publicum Sol porrigit.
Multa utriq; tamen debetur gratia, multus
Quòd utriusq; Christus est in versibus:
Cuius ab afflatu diuino flaminis, ambo
Hæc texuere maximi laudes D E I.

GREGORIUS BERSMANVS.

IN

IN ANACREONTICA
MARGVNIANA à CLARIS. CON-
RADO RITTERSHVSIO nume-
ris Latinis expressa.

Qui olim lyra Bathyllum
Cecinit poëta, nullum à
Se barbity æmulum vsque
Inuenit. Vnus iste
Pro Teio sene æuo
Donec datus Cytherùm
Antistes, ecce (dicam?)
Doctissimus Pelasgùm.
    Vestigia huius at tu,
CONRADE, dum premis sat
Feliciter, mereris
Opinione nostra
Et omnium bonorum, &
Anacreontis (vrna
Siquidem rediret) omnem
Laudemque gloriamque
Cultissimi poëtæ
Latino-Teutonis : quod
Præfens ad vsque tempus
Videtur a fuisse
Seculi beatitati.

Georgius Remus IC.

IN HYMNOS MAXIMI
MARGVNII EPISCOPI à V. CL.
CONRADO RITTERSHVSIO IC.

è Græco in Latinum eodem metro
conuersos I AMBI TRAGICI

MICHAELIS VIRDVNGI

Franci P. C.

OTER beatum, qui refracto carcere
Noctis tremenda, qui truciq; cōpede
Scelerum solutus, purus in polum emicat!
Hunc concitatum pectoris dio impetu,
Et cor beata sauciatum cuspide
Radij corusco cum mucrone igniuerit
Cælestis ille lucis immensa vigor,
Cælo supinas mente cum casta manus
Tunc ille tollens penetrat alta nubium,
Et feruidis irrumpit astra gemitibus,
Ipsum IEHOVAM precib. aduertens pijs.
Hoc ent beatus te docebit HELIAS;
Qui siccitatem rebus emorientibus
Hac impetrauit arte, & hacce depulit.
Totum flagrabat Sirio triennium,
Omnemq; Samariã ignea hauribat sitis:
Nusquã humor alto viscera agra incēdio
Pre-

Præfens leuare, cuncta squallore horrida
Findebat æstus arua: aratro saucia
Tenuem necabat terra agrestum speculã,
Necabat ipsos vix, anhelantes siti,
Ægrum trahentes spiritum, fame aridos.
Hic propitiatus enthea HELIÆ prece
Orbis Monarcha, protinus vento imperat,
Ventoq; pluuiæq;: ecce iam raucum minans
Hiems p̄pinquat, claustraq; Æoliæ tonant:
Phrenetica omnis iamq; se erupit cohors,
Noctēq; glomerans horridã, et spissas agens
Præ se tenebras: Iamq; repleto aëre
Præcipitat imber, pluuia largiflua cadit,
Sic res refectæ, arente moribundæ siti
Nam quid perisse deuoratos impios
Vltrice flamma? quid' ve turbine igneo
Raptū Prophetã? qd Prophetæ' ve æmulum
Vi duplicata concalescentem loquar?
Ardentis hæcce pectoris potentia est!
Hoc vota possunt, hocq; spirantes preces,
Cum supera virtus nosmet inflāmauerit.
O ergo gaza, preces, inæstimabilis!
O & vice in quacung; præsidium unicum!
Teq; ò beatum, ter beatum ter proba

Hac;

*Hac, Rittershusi, mente & integerrima,
Quam labe purā, fraudis atq; atræ insciā,
Sancti paratam Flaminis consortio,
Hymnis sacratis Maximi Margunij
Antistitis sequax pij, in cælum leuas!
O Christianæ mentis ardor efficax,
Dubitare noli, quicquid æternum Patrem
Nati cruore ablute, tum meritis pijs,
Votis rogaris, nixæ, suspirantibus,
Hoc impetrato mox pius letabere.*

DE HYMNIS MARGVNI-
RITTERSHVSIANIS.

Res, verba, & numeros trutinavi:
(dicere cogor;
Apti sunt numeri, res pia, verba
(placent.

Huldrichus Buchnerus, P. L.

B   ὕμνων

Εὐχαριστήριον καὶ ἰκελήριον
πρὸς θεόν.

Λημών μετλήμον' ἔσχε
 πάλα φυτῶν ἀρίστων,
 ἡμῶν θεῶ μεγίστη
 ὑπ' ἀφράσῳ προνοίῃ
 ἔρωτί τ' ἰσομοίρῳ
 Φῶς τῆτ' ἐγὼ κατέειδον,
 πλαστὴς χοῶν γεηρῶν,
 καὶ πνεῦμα προσλαβῶν τε,
 γαίης μέσον πόλιν τε
 ζῶον καθεστὼς ὅμοιοι,
 λάμπων θεῶ μεγάλῃ
 τῆς εἰκόνῳ μεθεξῆ.
 ὄφισ δ' ὁ παγκάκις ὅμοιοι
 φθόνῳ σφοδρῶ ὑφέρπων,
 ὀλεθρήσι βλαῖς,
 ἀπαμσίοις τε φήμαις,
 δεινῶς ψιθυρίζας μοι,
 ἐξηπάτησεν οἱ μοι,
 καὶ τῆς ἐκείθεν ἔξω
 ὤσεν καλῆς τρυφῆς με,

H Y M N V S I.

*Qui est Gratiarum actio & sup-
plicatio ad Deum.*

Hortus me habebat olim
Plantis scatens & herbis
Pulcerrimis, Dei cum
Per providentiam almam
Et nemini explicandam,
Paremque nostri amorem,
Vitale lumen hausi,
Limo creatus, atque
Anima in super beatus,
Terram inter atque caelum
Animal, Deique magni
Imaginis refulgens
Communicatione.

*Malignus ille verò
Serpens dolis subintrans,
Tantum bonum invidensque,
Suggestione prava
Et nox ijs susurris
Calumniando mentem
Decepit (heu) meam, & me
Beatitate prisca
Privavit expulit que:*

ἐξ ὀρχάτων τε πατρὸς,
ὧν θῆκε, Φεῦ, γεωργόν,
πάμπαν με ὄσρακίζων.
οἰκλήρον δ' ἔην θέαλλον
νόων σεπλή χορείη.
ἐπεὶ ἴ τραῦμα τῶμόν
ἰατρὸν ἔχ' ὑπέστη,
πλάσης ὁ πανλεχνήμων
σπλάγχνοις ἰδλὼν με θερμῶς,
ξένως κατήλθε πρὸς με,
ἀνθρώπομορφον ἀγνώως
λαβὼν ἀπειρολέκτρα
γέννησιν ἐκ Μαρίας.
ἔτω δὲ γ' ἐκσαώζει
ἀφαρπάζας πονηρᾶς
δρακοντίης χερὸς με,
ἀφαρπάζας μόρα τε,
εἴμαρτο ὅς ῥ' ἔμοιγε;
προσάγαματ' ὁ θεοῖο
ἄβελ' ἀπεκπεσόντι,
δι' ἔ' ἐὸν παρέσχε
πικρῶ δέμας μίρω γε.

Deiq; patris hortis,
Quibus ipse me excolendis
Præfecerat, me abegit.
Spectaculum eram misellum
Ego mentibus beatis.
Cum vulneri huic atroci
Medela nulla adesset :
Rerum omnium creator
Miseratione ductus
Ad me noua arte venit,
Regni poli relicto,
Hominumq; more nasci
Dignatus est puellâ
Tactus rudi virilis.
Ita asserit Draconis
Raptum me ab ore vasti:
Ereptum ab ore Mortis
Mihî debita & ferenda,
Mandata qui suprema
Temerarius reliqui.
Hac gratia ille sese
Leto dedit vorandum,
Leto truci atq; acerbo.

σωέθλασε ἢ τέτρα
κάρηνον ὑδράτεσιν
ρείθρων Ἰορδανείων
ἀμαρτάδων ἐρεῶν τε
ἀρχημοσύνην ἔνθα
ἐμβαπίζας σκοτώδη
ἀναιδῆς ὅς δ' ἔσαυθις
ἐραῖον ἐνσαλεύων,
ἐμὸν νόον ταρατῆς,
κινήμασι κραδαίνων
ἐς βόθρον ἐκφέρουσι.
πειρῶν θ' ἰπποσκελίξην
τρίβας ἐμῆς πορείης.
ὄϊσρηλατεῖ δ' ἀνάγνωσ
ἰππων βίην ἀτάκτων
παλιμβόλως φέρουσαν.
ὄργῶν κινῶν ἐς αἰχμη
ἀτάκτα φρένας με,
πάθη τε θυμόλεθρα.
πίπτειν ἐρείπιόν τε
ἰππηλάτην βιάζων,
ὅς ἠνίας διοικεῖ.

Caput sed eius undis
Jordanij fluenti
Contriuit & refregit.
Hic ille scditatem,
Hic crimen omne lauit,
Purâque tersit undâ.
At hostis impudenter
Stimulo suo molestus
Mibi irruit, laceffens
Mentem meam atque turbans,
Ut præcipitem endo fossam
Protrudat atque perdat.
Subvertere ille tentat
Pedes mihi ambulanti.
Ille impudente equum vim
Ferocem adurget æstro:
Ut inordinata pergat,
Percellit ille mentem,
In probra ut ipsa vergat,
Seseque perdat illis.
Huc vi ille tendit omni,
Ut, frema qui gubernat
Auriga, humum feratur.

πυρσὸν μέγαν δ' ἀνάπιδ
ἐκ πυρφόρων βελέμνων,
ἄμοι φλέγῃ κακόφρων,
ἐντόδιον σκαλεύων
πῦρ μοι ὀέμωέφυρται.
σὺ δὲ ἀλλ' ἐμοὶ πορίζεις
σὺ χεῖρα, λαοσῶσα,
περόριζον ἐκτέμνεζαν
διόλκας πικρῶ βελίαρ
σήσας πάλα σὺ ρεῖθρον
ἀναστραφέν τάχιστα
παλιούτῳ πορείῃ,
ἔργον ξένον τελέσας.
ἐξήρανας θαλάσσης
πολύρροον σὺ χεῦμα,
πεζὸν διεκδιβάζων
λαὸν σὸν Ἰσραῆλον,
εἶπας δὲ, καὶ τὰ πάντα
λόγῳ τεῶ παρήχθη.
ἄρμα φλογὸς δὲ ἐπέσχεε
ταχυδρόμος γίγαντι,
Φαεσφόρος μεγίστη.

Magnans

Magnam deinde flammam
Suis struit sagittis
Ignita tela vibrans
Malignus ille, & ignem
Mibi insitum excitando.
At tu, benigne Iesu,
Mibi, quæso, porge dextram,
Qua stirpitus Belia
Dolus omnis eruatur.
Quondam fluenta retrò
Conuersa stare iusti,
Nouosq; inire cursus,
Miraculosa patrans.
Siccans maris profundum,
Mirus sequester undæ,
Populum tuum pedestrem
Transire præstitisti.
Verbum ipse protulisti:
Producta cuncta Verbo
Tuo extitere nutu.
Currum igneum Gigantis
Celerrimi stitisti,
Qui lucis auctor audit.

ἡμειψας ἐπιλάμετρα
παίδων τριῶν καμίνε
Φλόγ' ἐς δρόσον βαθεΐαν.
ἄσωτον ἠλέησας·
πόρνης ἔλυζας ἄμμα
κακενδέτων ἐρώτων,
θερμὸν δακρυρροΐσεως.
σηΐσας ἢ αἱμορροΐσεως,
σὺ κραπέδες πρῶσάψαι
αἰέροον φορυκτόν.
ἠγειρας ἐκ νεκρῶν τε
ἢ παῖδα ἰαείρας,
πάλιν πνέοντα θῆκας.
λεπερὰς ἢ ἐκκάθηρας,
τυφλοῖς τ' ἔδωκας ὄψιν.
καὶ πνεῦμα ἐξέωσας
κέρης σιδωνιαίας.
κλίνην ἐπῆρεν ἄλλοι,
λύσιν μελῶν ἀθροίσεως,

Tu septupli Camini
Flammam, tribus vorandis
Puerisque destinatam
In rorem abire largum
Nutu tuo imperasti.
Tu prodigi misertus:
Meretriciorum amorum
Infausta vincla scorto
Amara lacrumanti
Clementer exuisti:
Cruoris ipse fœdum
Tu fimbriæ stitisti
Tactu perenne flumen:
Tu filiam Iairi
Ab inferis retractam,
Vitalibus reductam
Auris, resuscitasti.
Mundasse te leprosos,
Visum dedisse cæcis
Accepimus: malignum
Te spiritum expulisse
Sidoniâ è puellâ.
Alius suum ipse stratum,
Membris prius solutus,
Portauit integer iam.

καὶ συγκύφουσαν ὀρθοῖς,
καὶ δαιμόνας διώκεις.
καὶ πεντηεῶς δὲ πέτραι
αἰφῆ χερὸς σὺ πάυρας
θερμανσίην φλογώδη.
πλείω δὲ ἔρεξας ἄλλα,
αἰριθμὸν ὅσα φέυγει.
τί θεῦμα, εἰ κ' ἐμοῖο
ψύξης φλογὸς πυρεῖα,
ἀενάει κρατῆρι
δρόσον τετὴν σαλάξας
ἐμοῖς ἔτω ἀνθράκεσιν;
ἦν μοι φέροις σαωλῆρ
πᾶσαν σύγ' ἐς βιωτῆν,
ὅπως τετὴν ὑμνήσω
ἀκραντα χρησότητα
πατρός τε καὶ πανοῆς σῆς.

Recte

*Rectè ambulare curuam
Facis, & repellis, hostes
Tibi, Spiritus malignos.
Tactu manus febrilem
Flammam à socru Petrina,
Medice optime, abstulisti.
Et plura adhuc patraſti his,
Numero illiganda nunquam.
Quid miri erit, ſi & ipſum
Me liberaris eſtu
Flammante, mîque grati
Æterna pocla roris
Infuderis, rigando,
Refrigerando prunas,
Quæ me coquunt & vrunt.
Hunc tute, queſo, præbe
Vitam per vniuerſam.
Indeſinenter vt mî
Tua finienda nunquam,
Patris que Spiritus que,
Bonitas canatur hymno.*

Toũ

Τοῦ αὐτῆς πολεμικῆς ἐπὶ ψυ-
χικαῖς πάθεσιν εὐκλήριον πρὸς
θεὸν, δεύτερον.

Πάλιν κελαϊνεφῆς, Φεῦ,
ὄρφνη πικρῆ τυράννης
ἐνδράσμασιν μὲ ἀνάγνοις
θολοῖτε, ἢ πταίνε
τόξα σφοδρῶν βελέμνων,
ὅπως μόρον γ' ἐπάξει
ψυχῇ ἐμῇ ταπεινῇ,
ψυχῇ θεοῦ μοῖρα.
θλίβει δέ με κραταίως
καὶ σπλάγχνα καὶ τὸ ἦτορ.
σύ δ' ὁ σκότιον σκεδάζων
σελασφόροις βολίσιν,
ἀναξ πατρὸς μεγίστη
φῶς ἀφθιτον, κ' ἄημα
ἀμφοῖν αἰεὶ ὁμοῖον,
μονὰς, τριάς τε δ' αὐθις

H Y M-

H Y M N V S II.

*Deo supplicans, cum auctor animi
perturbationibus infestaretur.*

NOX horrida, ecce, rursus
Negotium faceffit
Mibi nigricansq; nimbus:
Durissimi Tyranni
Obiecta visa ab astu
Impura me inquietant:
In meq; tendit arcum,
Acuta tela vibrans,
Anima ut parare mortem
Possit mea, Dei quæ
Spiraculum est ab ore,
Superæq; portio aure.
Valde ille viscera atque
Cor torquet, angit, vrit.
At tu, serenitate
Lucis fugans tenebras,
Rex, Patre nate summo,
Æterna lux, utrisque
Deitate parquæ Flatus,
Monas simul Triasquæ,

ἕμνησθ' ἄφρατος
θεὸς ξένων πέλων εἷς,
ὁ λάμψας ἐν σκοτεινῇ
καλασάσθ' μένυσσι·
θραῦσον βέλεμνα πικρά·
λύσον νέφεσσι σκοιῶδες·
λάμψον δέ μοι τὸν φῶς,
τέττα με ἔκσαῶζον.
σρέψον δ' ἐπ' αὐτὸν ὅπλα
σῆς πανοθενῆς φαρέτης,
βάλλων ἐσσοῖς οἷσσι
πομωτέροις μαχαίρας·
καὶ πέμπε ἐς ζοφώδη
χωρὸν, τὸν ἔσχεν αἰνῇ
παλαμτάτη ἀνοίη.
νοήμασιν ἢ θείοις
αὐγαῖς τε σῶν ἐρώτων
ἀναπλήρξ' ἐμὸν νῦν
καὶ νύκτα καὶ κατ' ἡμᾶρ.

*Celebrata semper hymnis,
Vnus simulque trinus
Deus, modo stupendo:
Qui lumen in tenebris
Sedentibus refulsi:
Tu spicula acerba frange:
Nubem hanc tenebricosam
Tu discute atq; pelle:
Lumen tuum mihi infer,
Malisque me assere ex his.
Conuertequè arma in ipsum
Pharetra è tua potente,
Feriens eum sagittis
Penetrantibus mage ense.
Detrude eum in tenebras,
Quà sempiternus horror
Ipsum recepit olim
Væcordia cadentem.
Mens nostra sed leuetur
Alis librata sursum:
Et semper incalescat
Radijs tuorum amorum,
Pysq; cogitatis,
Tam nocte quàm die almâ.*

ἄλγ' ὀδύμευ διολόφρων
ἔμωηξεν ὀκρυφηδὸν
μεσαιτάτοισιν ἄρθροισι,
τήκ' ὀδύμεσφράζον,
ὑπεῖκον ἔσενώσφ,
ἔδ' ἐχρόνων ἐλιγμοῖσι,
ἔτ' αὖ λόγων ἐπωδαιῖσι,
ἔκαρδίας σεναγμοῖσι,
ἔδ' ἀκρῦων κενώσφ,
ἰατρὸς ὦν σὺ μὲν ὀ,
εἰ τ' ἔτόσι θελητόν.

(τί γὰρ σοφῆ περὶ νόση
πανδερκῆς ὄμμ' ἐχέση,
ἔργον μένει ἄοππλον,
μᾶλλον δ' ἐνὶ κίνηρα;
τίς οἶδεν, εἰ φυσώδη
ὄγκον χαλαῖς ἀτάκῃς
ὀρμήματ' ὀ νόσιο,
ἐχθίστηλον πλερόν τι,
παχύδρομόν τ' ὀλιθόν.

At hunc meum dolorem
Quem in intimas medullas
Furtim vaserriméque
Infixit ille, qui me
Torquet, miserrimaq;
Liquare tabe tentat:
(Non carmen audit ille,
Non temporum ille lapsu
Mitescit, aut medelâ,
Suspirijs ve cordis,
Non lacrumis profusis:)
Tu vnus meum hunc dolorem,
Si vis, potes mederi.
(Nam quid sacræ Pronæ
Oculos, per vniuersum hoc
Tensos, queat latere,
Factó ve perpetratum,
Animo ve cogitatum?
Fortasse, fastuosum
Animi vt premas tumorem
Vergentem inordinatè,
Odium & sibi lucrantem,
Ac proximum ruina,
Hoc me afficis dolore.

τίς οἶδεν, εἰ κράτ' ἔσθ' ὄν
πληροῖς ἐπ' ἀδενεία;)
εἰ τῶτό σοι θελητόν,
παίων καλὸς φανείς μοι,
ψυχᾶς ἐμῆς αἰείραις,
εὐχᾶς ἐμῆς αἰείραις,
ἔργων ἐμῶν αἰείραις,
ὅπως σωθῆις ὑμνήσω
ἐμίν σε ὄντα πλάσθην,
νέσων ἐμῶν ἀκεσθῆν
ρύσθην βροτῶν τε περὶ οἴκα.

Τῷ αὐτῷ πρὸς τὴν ἑαυτῷ ψυ-
χὴν παραινετικὸς τρίτ' ὄν.

Ἐὼς τίν' ὄν γλυκασμῶ
ἐγένεαι θεοῖο
ψυχὴ ἐμὴ κρατῆρ' ὄν;

Et quis scit, an' ne in ipsã
Infirmirate robur
Tuum meã impleatur?)
Tu, inquam, meo huic dolori,
Si vis, potes mederi.
Salutifer mihi ad sis
Paon, me & q̄s menti,
Mea & precationi,
Omni & meo labori:
Vt liberatus, hymnum
Tibi accinam perennem,
Qui plasta me creasti,
Medicusq̄ mi extitisti
Morbos fugans acutos:
Hominum genusq̄ gratis
Seruas redemptum ab orco.

H Y M N V S III.

Ad suam ipsius animam exhortatorius.

Quo vsq̄, Mens, quo vsque
Gustare pocla differs
Diuina, dulciora
Fauo atque nectare omni?

ἔξ ἔβρύουσι πηγὰς
τερωνῶν αἰεὶ τρεφόντων
χαρισμάτων ἐκείνης
ὅσι βίου ματαίου
μακρὰν φυγόντες, αἴγνον
ὠκυπέρω μδροιῆ
εἰλοντο σῶμα τεύχην,
τρυγοντες ἐγκρατεῖη,
χαμευνίη θλίβοντες,
πόνοισί τε ταπφνὸν
ἐκασίοις τιθέντες,
ἄταχθ' ὅπως φρύαγμα
μὴ πρὸς νόον γ' ἐπαίρη,
καθέλκον εἰς ἑαυτὸ
ἀσυμφόροις ῥοπαῖσι,
λάχεν καθέδραν ὅστις
ἀνωτέρα, διαμάζην
σκλητήμαθ' ὡσεὶ τέτρα,
διασῆντε οἰακίζην
ξυωρίδια πλανήτων

Vnde

Vnde vsque & vsque manat
Fons limpidus bonorum,
Origo gratiarum,
Hos vsque nutrientum,
Qui euanidâ atque inani
Vitâ hac procul relictâ,
Sanctum parare corpus
Student, & eleuare
Ad alta, mentis alis,
Humi-cubatione
Fractum abstinentiâque,
Laboribusque spontè
Obitis sibi subactum:
Ne fors inordinato
Et insolente fastu
Menti recalcitrando
Sublime id efferatur,
Ne noxió ve motu
Deturbet hanc throno alto,
In quo locata degit,
Vt perdomet suâ vi
Recalcitrationem &
Exorbitationes,
Duplicem regatque bigam

διυσηνίων τε ἰσπων,
πειθηνίον τε ἰχθιν,
ὑπερέτιν θ' ἑαυτῶ,
πρὸς βελτίωσιν ἄκραν.
κάλλη φύσφ' ἐνόησα
ἔρᾶν τε τῇ ἑαυτῆ.
ὅπως πέλων θεοῖσ'
εἰκῶν, ὁμοίους τε
μετασίη λόγιοιο
ὑπερτάτοις νόοισιν,
αἰμήχανόν τε κάλλη,
ἄφθαρτ' ἢ δὲ μοῖρα
ὑλή εἰς ἐν γ' ἰδρα.
σρέφη δὲ ὅπως ἑαυτὸν
εἰς κόσμον ἀσρολαμπῆ.
ἄσρων νοῆ χορείην,
πόλοιο τε κυκλισμούς,
σέλας μέγ' ἡλίιοιο,

Errore

*Errore contumaci
Ruentium huc & illuc
Equum, suisque habenis
Reddat mage audientem
Faciens sibi ministram,
Obeundo ut imperata
Melior subinde fiat:
Videatque, pulcritudo
Quanta indolem eius ornet.
DEI ut supremi imago
Sit, Mentibus beatis
Similisque, particepsque
Intelligentiæ, atque
Rationis: arte mirâ
Pulcerrima illa, & expers
Corruptionis omnis,
Cum mole corporali
Vnita pars cui sit:
Vertatque sese in altum,
Vbi lucida astra fulgent:
Animo impigro reuoluens
Et astricas choreas,
Gyros Poli Cyclosque
Magumque Solis orbem,*

καὶ νυκτίφοιτον αἰγλίω
μήνης εὐδρομάσης·
θάλασσαν ἠδὲ γαῖαν·
τὴν μὲν φέρουσαν ἰχθυῖς,
αὐτάχρετόν τι ὄψον,
καὶ κήτεα πλέοντα,
τὴν δὲ τρέφουσαν αὐτοῖς
καρπῶν γονὴν πεισῆ
πανδαμοῖη φυτῶν τε
ἅπαν γένος γερῶν,
πεζόν τε καὶ πετεινόν,
ἄμπαυμά τι κράτιστον.
ὕμνη δὲ ἀνακία πάντων
ρέκτιν ἀραστὸν αὐτῶν,
σοφόν τε δημιουργόν.
ἔνθεν δὲ ἴχθυον νοητὸν
κινῶν, φάσκει καταθρῆ,
ὅσον γ' ἔην ἐφικλόν,
ὅσον δὲ ἰδῶσιν ἀγνή

Facem-

Facemque noctilucam
Phæbes, iter tenentis
Rectum: & mare, atque terram:
Illud vehens sinu amplo
Mutum genus natantum,
Magnum simulq; paruum,
Opsonium capi aptum,
Vnâque magna Cete:
Hanc fructuum feracem
Omnis modi atque formæ,
Quibus illa liberale
Conuiuium instruendo
Animalium omne pascit
Genus, volantiumque
Calcantiumque terram:
Genuina quæ est voluptas.
Superùm canatque Regem,
Sapientem & Architectum,
A quo hæc creata cuncta
Seruant suum tenorem.
Hinc porrò eundo mente,
Quà detur atque fas sit,
Lustrare lumen illud
Contendat, in Deo quod

μύσις θεῶ μέροψιν,
αὐτοσύντοιο πατρὸς
βλάστητ' ἀρητεγεννῆς,
καὶ πνεύματός τ' ἀγῆτῃ,
μορφῆς μιᾶς τριῶν τε
νοῆ λόγους παρνοίης,
μυσηρίων τε πλῆτον,
ἐξαισίων τε ἔργων,
ὧν χρηστότης ἀμετρο
διέδειχε κοσμοσώσης
εἰς πᾶν γένος βρότῳ.
ἀποσκαπῆ ἡ κόσμος
τέττε τροπὴν ἔπειτα
εἰς βελτίω ἀμφψιν.
ξύμπαν τε παρὸ παρσώπῃ
γένος βροτῶν δικασῆ,
ἕσπον δίκαιον ἔσκεν,
ἕσπον τε τῆς κακίης

Morta-

Mortalibus relucet:
Patrisque semet orti,
Sed verò nemine orti,
Natique Patre miro
Modo inexplicabilique,
Et Spiritus verendi:
Trini Dei uniusque.
Perlustrat & Pronæam,
Opulentiamque sacram
Mysteriorum, & omne
Operum genus bonorum,
Benignitate mirâ
Homines quibus beavit
Servator ille mundi,
Promptus iuuare cunctos.
Lustrat dehinc nouandi,
Meliora fata mundi,
Seriem nouamq; rerum:
Ad iudicis tribunal,
Vultusq; ter verendos.
Genus omne quando stabit
Mortalium renatum:
Tàm qui fuere iusti
Quàm qui impij fuere.

μοίρας, ὅπως κατ' ἔργα
νομὴν δικαίαν ἔυρη·
πυρὸς δὲ τῷ ἕξ
ἀλγάνον αἰὲν εἶδαρ,
λήγοντ' ἔδδ' ἐτυτθόν,
αἰῶνι παρμύοντ' .
κεῖνο τρυφὴν δ' ἄληκλον,
θεῖαν ἰαεὶ ἀγωγὴν,
θεωρίαν θεῶν τε,
ἔβελιον τίς οἶδε;
ταῦτα τρυφὴ νόοιο,
ἠδυσμά τε κράτισον,
σώληρίον τε γέυμα
ποῖς εὐβιῶν ποθῶσι,
κατ' ἀξίαν τε τέτρα.
ὅσοι τρυγὸς δὲ οἴνα
σπάσαντο γέυσιν οἰκτρῶς
ποτηρία ἀνύδρα,
κακῶς δεδορκότες γῆν,
καὶ σῶμα εὐπαθῶντες,
βακχέυμασιν ἰανάνοισ

*Vt quisque, quod merentur
Facta ipsius, reportet
Retributione iustâ:
Quando impij flagrabunt,
Miseranda pabula ignis,
Qui non remittet vnquam;
Sed viuet omne in æuum:
Iusti at Deum videbunt
(Quo quid magis beatum est?)
Æuoque sempiterno
Et gaudijs fruuntur,
Quæ terminanda nunquam.
Hic gustus est salutis:
Hæc mentis est voluptas,
Recreatioque, qua non
Melior dari vlla possit,
Queis vita verè inicitur
Ex dignitate mentis.
Qui verò faculenta
Vina hauserint, meraca
Bibendo pocla, terram
Præno tuente vultu,
Et farciunt saginâ
Corpus, suæque mentis*

εἶγνόν σπιλᾶσινόου
πιερὸν, καίτω βρίθοντες
σπόρον διδᾶσι πέτραις,
τετρημένω πίθω τὲ
ἀνλᾶσινῆμα πικρὸν,
ἦδ' αἰθέρ' ἐμσοῦσι.
τίδ' ἔτ' οὐ χεῖρον εἶπω;
ἐτώσιον μὲν ἄχθῃ
ᾧδε φέρουσι πάντως,
κὰν μαινάδ' ἔλιπαίνῃ
λαμμόν χολήϊώδης,
μόρον φέρουσα ἦδ' ἴν,
ἢ τέρψιν ἀκριαίαν.
μοχθηρὰ τὰ πρόσω δὲ
τίς κεν λόγῳ κατείποι;
τί σὸι θέλεις γενέσθαι,
ψυχὴν ἐμὴν ἐρωτῶ,
μοίρας τίνας δὲ τλήμων
αἰρήσεαι καλεῖσθαι;
ἔτσι γ' ἔλοιο λοιπὸν
ἀντ' ἐσθενὸς τὰ κρείττω,
μύροντά τ' ἀντιθνητῶν,
πόλον τε ἀντὶ γαίης;

*Alas grauant premuntquē,
Vt concidant deorsum,
Saxisq; semina indunt,
Fundo & carente vase
Potum hauriunt amarum,
Cælum impiè & laceffunt :
Quid peius hisce dicam ?
Hi terra inane pondus
Ferunt, graues sibi ipsis :
His guttur impium vsque
Virofa bilis vrit,
Dulcore falso adimplens
Blandâ enecatq; morte.
At quæ dehinc sequentur
Tormenta, quis profetur ?
Quid quæso concupiscis
Fieri tibi, mea ò Mens ?
Age, dic mihi : harum ab utra
Te stare parte malis ?
Meliora nonne præfers
Peioribus ? Polum ne
Dubitas solo anteferre ?
Nonne eliges deinceps
Æterna præ caducis ?*

πάν μυρίας σὸν ῥέλλης
ἔσημέραι γενώσης
αἰλησιόνας τε ἴσιν,
τήκσι δ' ὅσα ζάρια
πείρατρα διαμονώδη,
ἔοις σε κλονεῖν τόπάζει,
βηλᾶτε ἐξορίζην
ἐνθαλμάτων μελιχρῶν
αἰωνίς τε αἰγλης,
δράκων αἰεὶ κακόφρων.
καλῶς ἢ σὺ φρονῆζα,
χρυσόν τ' ἔχου φρερόν,
δεσμύς τε τῆδε ῥήξας,
ἢ πυρφόρος ἐνέδρας
πυρὰν σβέσης παθῶν τε,
ἢ ἡδονῶν ἀσέμνων,
καὶ βορβορῶδες αἶμα
ἀσωλήης ἀνάγνα.
τί γὰρ βίβη γ' ὀτῆδε;
ἄναρ διδράσκον εὐθυς,
καπνός τε ἐχὺ φεσῶς,
ἴνδαλμά τε σκιῶδες.

Tibi licet ferenda
Afflictio indies sit
Numero carens modoque;
Carnique quidquid addat
Tentationis, ille
Malus Draco atq; Daemon,
Dum te gradu mouere
Satagit, Deique verbo &
Exterminare iussis,
Et luce sempiterna.
Tu, mens mea, euge verò
Sapiens benè atque rectè,
Ope freta, tuta, Christi,
Custodiâque fidâ,
Eiusq; vincla rumpes,
Ignita tela stinguens,
Cupidinumque flammâs,
Impuritatem & omnem, &
Lutosa probra cuncta
Asotie pudenda.
Namque ista vita quid nam est.
Et somnium fugax est,
Euaniusque fumus,
Umbraticumq; spectrum,

καὶ ἴχν' ἔμιμνάζον,
παθημάτων τε πληθῆς,
αἰκίρατον πρὸς ἄλβον
ζωῆς αἰεὶ μελέσης.
ταύτης ἔλθ' γενέσθ
κοινωνός, ὦ Φίλη μοι
ψυχῇ, ὅπως ἀνάρχω
σὺν πατρὶ κ' λόγῳ τε
πνοῇ τε τῇ ἀχρᾶντῳ
ἔσομαι μύσις χρένοισιν,
εὐδαιμόνως βιάση,
θήσης καλήν χορείην
λήξιν ποτ' ἐκ' ἐχέσσαν.

Τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἑαυτὸν πφραζό-
μενον ὑπὸ τῷ πονηρῷ δαίμονι
ικετήρι τέταρτῳ.

Κλύδων με, Φεῦ, παράτῃ
τραχὺς πόθων ἀνάγκων,
καταιγίς ἤδη δὲ δφνῆ,
κ' πνευμάτων ἔπαρσις,
ὄγκον φέρουσα φύσεως,
ζάλης φέρουσα πληθῆ,

Vestigium

*Vestigium haud perennans,
Affectuumque turba,
Collata vitam ad illam
Beatitate plenam,
Opulentiam refertam
Veram atque sempiternam.*

*Hanc, Mens mea, opta & ambi,
Et particeps stude esse
Illius, ut Patrique,
Natoque, Spirituique
Coniuncta semper, ævum
Beata in omne vivas,
Et desinente nunquam
Tripudies choream.*

H Y M N V S IIII.

*Supplex, in se ipsum à malo Demo-
ne tentatum.*

F*luctus me (eheu) marinus
Cupidinum improborum
Agitat graui procellam,
Elatioque mentis
Tumida ac nimis superba:
Tumultus vnde magnus*

Βυθῶ τε πρῶτα λέγει,
ὄλεθρον ἢ δ' ἀπειλεῖ,
καὶ πότμον, ὅς κάκις Θ,
θαλασσίη ἐν ἄλμῃ.
ἀργὴ δὲ πᾶσα τέχνη
ἢ ναυτικῆς κατέση,
ἀμηνανεῖ ἢ πάντως
καὶ οἰακας σαλεύων.
λιμὴν πάρεσι δὲ ἔδειξαι,
καὶ πάντα νύξ καλύπτει
καὶ κρύπτεται σελήνης
αὔρασμα νυκλιαῖον.
ἄσρων σέλας δ' ἀπέσθη
ὄρφνης ἀμαυρότητι.
ἔλπις τ' ἀπέδρα πᾶσα.
ἐπιστάτης γὰρ ὑπνοῖ,
καὶ λοιπός ἐστιν οἷοι Θ.
τίπτε σφοδρὰν θυέλλην,
σάλον τε τῶν αἰήτων;

Existit

Existit, & profundo
Iam iamq³ deprimens me,
Extrema comminatur,
Mortemq^{ue}, luētiosam
Præ ceteris, marinam.
Hic omnis otiosa est
Ars nautica, atq³ cessat,
Nec exitum inuenire,
Quatiat licet gubernas,
Vllum valet: nec vsquam
Portus videtur ullus,
Terra aut videtur vlla.
Nocte omnia obruuntur,
Lunaq^{ue} noctiluca
Fax conditur tenebris:
Iubar omne nox & astris
Adimet polo restinctis:
Spesq³ omnis auolauit.
Nauis magister ipse
Dormit: nihilq³ restat
Nisi mors mihi oppetenda.
Cur, quæso, cum ista cernas,
Et tam graues procellas,
Tam noxiosq³ ventos,

κυδοιμὸν ἠδὲ τόσον,
καὶ ὀλκάδι βυθισμὸν,
καὶ κίνδυνον περὶ ὄσσειν
ψυχῆς ἐμῆς ταλαίνης
ἔπνοις ὄρων, σαῶσα;
ἤδη ποτ' ἐν θαλάσῃ
πλοῖα μικρῶ πλοῖζων,
μύσους ξυιών τε ποῖσι
δφνῶ κλύδων ὄρη
ἕπνον γλυκύν τ' ἰαύων,
κράζοντας ἠλέησας,
τῆτόν τε ἐκλινάσας,
ἐκίομιζας θάλασσαν,
ἠδὲ σφοδρῆς αἴτας
θαληνιαῖν τε πείσας
ποντίζον αἰνὸν οἶδμα,
κράτφ λόγῃ τεοῖο.
τί δ' ἤ γόος ἐμῆς τε,
ἄλγημα καρδιαῖον,

Rabiam

Rabiem marisq³, tantam,
Vehementiam & tumulti,
Navisq³, merfionem,
Periculumq^{ue} certum
Anima mea misella:
Cur, quaeso, quando cernis,
Seruator, ista, dormis?
Tu nauigans & olim
Mare cum tuis, minuta
In naue, cum procella
Grauis, & feri tumultus
Incumberent, ab imo
Pelagusq^{ue} corcitant,
Capiensq^{ue} tum quietem.
Misertus es tuorum
Clamantium, atque somno
Oculis procul fugato
Mare sopijsti, & iras
Venti hinc & hinc ruentis
Compescuisti, & omnes
Ponti truces procellas,
Verbi tui vnus vi.
Quare ergò, cum eiulatum &
Cordis mei hunc dolorem, &

συναγμὸν ἠδὲ θρήνης,
Φωνὴν ὁμῶσιν ἰγὴν τε
(τί γάρ, μάκαρ, σὲ Φεύγεις)
εἰδῶς, γαληνιῶσαν
ἄυραν τὴν πρᾶεϊαν,
πνοιῆς ἄημα τερπνόν,
Φαεσφόρον τε αἰγλὴν,
μακρὰν Φέρεις τοσῶτον
ψυχῆς ἐμῆς σωτήρη;
ἢ λῦσεν εὐθύς ὄρφναν,
ἢ παῦσε βορβορώδη
χειμῶν ἐμῶν λογισμῶν.
καμοὶ ἔνεστι πίσις,
παῦρα δὲ εἰ, τί θᾶυμα;
αὐτὸς δίδεχ τὸ λείπον,
χορηγὸς ὢν ἐτόμῳ.
ὠνείδιζας σὺ τῶτο
μύσας τεοῖς, ὅμως δὲ

Suspiria

Suspiria hausta ab imo,
Et lacrumas meas, &
Vocem meam & silentia
Noris, Beate (quid te
Rerum omnium lateret?)
Seruator, usq; differs
Tam longum opem tuam à me,
Tuam & serenitatem,
Placidumque mollis auræ
Risum, tuæque lucis,
Amabilem nitorem,
Gratissimumq; fulgur.
Illa illicò potesset
Meam hanc fugare noctem, &
Sedare concitados
Mentis meæ tumultus,
Cæno ac luto refertos.

Etiam mihi fides est:
Si parua, res ne mira est?
Tu quod deest mihi adde,
Benigne munerator.
Quamuis id exprobaris
Socijs tuis reprehensis:
Tamen serenitate

δῶκας τὴν γαλήνην.
Ἰὼβ ἐγὼ σκεῖνον
ἐγνων δοθέντα πείραις
κακώσεων δυσόϊσων
βροτοκίονος δράκοντος,
βελῆς τῆς διδούσης,
ὡς ἂν Φανῆ δίκαιος.
ἐμὲ δὲ τοῖον ἵχνη
ἐκ ἐμπάγη κρατίσης
ψυχῆς πλάτει ἀγωγῆς.
τοῦναντίον δὲ μάλλον
καὶ βορβόρω μέμιγμαι
αἰχρῶν αἰεὶ ἐρώτων,
οἷσιν τε τῶνδ' ἀλήκτω,
καὶ μυρίων ῥυπασμῶν
ἐπὶ ῥοαῖς πᾶσι φουρμαί.
ὅ δ' ἐξέκαυσα πῦρ μοι,
ἀσθήσεων ἀνόϊξ,
ἐπικλίσθη ἀβέλω
ἐμῆς φρενός γ' ἀνάνδρου,
αἰεὶ τέφραν φυλάτῃς
ὅπως μέλαθρα καίη

Ipsos tua beasti.

Iobum scio datum olim

Cruciatuum figuris

Varijs & haud ferendis

Examinandum ab illo

Dracone, qui salutis est

Infestus usque nostræ,

Te hoc largiente, Iustus

Probatu inde ut esset.

Animo at meo ipse tantum

Nego datum esse robur.

Imò in luto volutor

Fædi usq; & usq; amoris,

Indesinenté que æstro

Stimulor, malæq; inherent

Macula mihi atq; sordes.

Quem verò ego excitaui

Ignem mihi ipse, apertis

Quasi sensuum fenestris,

Temerariaque stultæ in-

-clinatione mentis,

Focum usque & usque seruat

Nolentis ac volentis,

Quo ad ædibus periculum

Διὸν ἔκαστος Βελίαιρ
ἔκοντα ἢ δ' ἄκοντα.
καῦσιν, Λόγε, δροσίξεις
ὃ πρὶν τὸ πῦρ σὺ τρέψας
κατὰ δροσον πρὸς αὔραν.
χειμῶνα σὸν τε νῆυμα
σφρέννουσι θαλάσσης
Φλοῖσθον πολὺν γ' ἐχέσης.
σθέσσης σὺ κ' ἐμὸν πῦρ,
παύσας σὺ κ' κλύδωνα,
οἷς με βροτοκλον Θηῆρ
ὄσημέρα καλάζει.
ἀμήχανον τί γὰρ σοι;
ᾧ πάντα ἔυπόρ εἰσὶν,
ὅσ' ἔκ ανυσὰ θνητοῖς,
ἔτ' αὖ χερὸς βροτείας.
μένφν ἢ εἰ πυρὰν τε
θέλεις, θαλάσσιόν τε
σαρκὸς κλόνον μελαίνης,
Διοκεῖ ἢ τῆτο λῶον

Incendij

Incendij creavit

Dolo malo Belia.

*Verbum ô Patris supremi,
Exstingue rore flammam hanc,
Qui roscidâ aurâ & olim
Violentiam represti
Clibani, atq; temperasti.
Nutus tuus tumultum
Maris & graues procellas
Compescat vnus omnes.
Tu, queso, & hunc meum ignem
Extingue, & hunc tumultum
Compesce, & has procellas,
Homicida queis petit me
Leo indies malignus.
Quid tu haud patrare possis?
Cui omnia expedita
Sunt, pronâq; & parata,
Que nemo homo patrare aut
Humana dextra possit.
Quòd si manere & ignem hunc,
Et hos meæ marinos
Carnis voles tumultus,
Et id tua videtur*

ἔμμεν τεῆ παροίῃ,
ὅπως φρονῶ τὰ μείω
ὄφρῦν τε μὴ ἐπαίρω,
ὅπερ μισήτὸν ἔωλεν
ἢ πλείοσι βροτοῖσι,
μήτοι γε σὺ παρσώπῳ,
δίδε γ' ἐμοὶ χάριν σὴν,
φέρειν ζάλην κλονῆσαι,
φέρειν δὲ πῦρ με καῖον,
ψυχᾶς ὅμως ἐμᾶς τε
καὶ νῦν μένοντ' ἀγνῶ,
ὅπως αἰεὶ γεραίρω,
ὑμῶν τε σείο ρίζαν,
ἄφραστον ἢ δὲ γένναν
τὴν σὴν ἐμῶ σωτῆρ,
ἢ πνεύματ' ὁ μεγίστ'
ἐκπεμψὲν ἀκράαντον,
σὺ μεσάτην πατρός τε.

Præstare

*Præstare prouidentia,
Vt humilis ac remotus
Procul insolente fastu
Viuam: (Superba quippe est
Exosa mens & ipsis
Mortalibus: quid autem
Credas Dei ante vultum?)
Mihî gratiâ tuâ adsis,
Patiens feram vt procellas
In me tumultuantes,
Ignemq̄, qui me adurit:
Anima vt tamen mihî atq̄
Mens pura semper insit:
Celebrare quò queam vsque
Hymnisq̄ prædicare
Diuinitatis ortum,
Generationem & illam
Tuam, bone ò Redemptor,
Quam nemo quit profari,
Sanctiq̄ missionem
Flatus, tuumq̄ Patrem
Medij inter atque te ipsum.*

E

Toũ

Τοῦ αὐτῆς εἰς ἑαυτὸν ἐν ἐρημίᾳ
διάγοντα πέμπησθε πρὸς θεὸν
ἐκεῖ ἤρισθε.

Ἡ λυξ' ἐγὼ μερίμνας
ἄρην βροτοκτόνον ἴε,
θυμοφθόρου τ' ἐρινῦς,
παλαιγενεῖς τε κῆρας,
σύριγμά τε δράκοντισθε
ἐκ φωλεῶ κινῶντισθε
ἰὺ γξι λυσιγύιοις,
σειρήνιον τε μολπὰν,
καὶ κρημνοκόμπον ὄμιον.
ἐμφύλιον δ' ὀμίχλην,
καὶ μαινάδισθε γ' ὑλαγμὸν
πυριφλεγῆ γέννης,
καὶ δυσκάθειτον ἵππων
ὄρμην, πυρός τε καῦσιν,
δραίμων ὁμοι τυφώδης
τρέφει εἰς ὄσῳρα
ἀνημέροις βελέμμοις
ἀνηλεῶς τιτρώσκων

HYM.

H Y M N V S V.

*Supplex ad Deum, quo auctor se ipsū
in solitudine degentem allo-
quitur.*

C*Vras quidem refugi,
Trucesque Martis iras,
Animi vorasque Erinnyes,
Et prisca fata fugi,
Draconis & susurrum,
Salientis è cauerna,
Et illices amores,
Sireniosque cantus
Blandos, iterque præcepta.
Sed insitam mihi illam
Caliginem, & latratum
Illum igneum Gehemæ,
Ruentiumque equorum
Vim vix mihi domandam,
Flagrationem & ignis,
Quem nutrit usque in horas
Elatas ille Daemon,
Inmitibus sagittis
Crudeliter petens me,*

ψυχὴν ἐμὴν ταπεινὴν,
ἐμὰς φρένας ταλαίνας.
ἔπω φυγεῖν διδάχην,
ἔπω κρατεῖν διωάσθην.
μάτην δὲ μοι σαναγμὸς
τέρεν τε δίακρυ χεῖτα.
ἀνωφελὴς δὲ ἔρημος
ἀνασροφή τε ταύτης.
ῥακένδυλος μάτην δὲ,
φῆυ μοι, περισροφῆμα.
ἔοικα ναυλιῶντι,
ἔλιγγον ἠδὲ δρίνην
αἰλευέμεν διφῶντι,
κυδοιμόν τε θαλάσσης
φυσωμδμῆς ἄληκτα.
διόκων ὅς, ὀλκάδ' ἔγε
μοίρας τιν' ἔμμεν.
ἐνιζάνφ' μεσαῖ',
καθήμεν παρ' ἰσῶ,
ἔμην σάσιν πᾶφευγε,
ταύτην φέρων ἔσωθεν,
ἔτοι τόπος θέσσε γε,

Conuulnerare mentem
Satagens, meumq; pectus:
Hæc ergo vincere vsque huc.
Et his abire liber,
Miserrimus nequiu.
Suspiriumq; frustra,
Lacrumæ caduntq; inanes,
Inutilisq; eremus
Colitur mihi. Ad quid autem
Pannosus (hei) lacerq;e
Miser eligo vagari?
Quasi nauseans oberro,
Studium cui sit omne,
Vertiginem & rotatum
Fugere, & maris tumultum,
Tu mentis vsque & vsque.
Qui dum hac opinione est,
Certa malum istud esse
A parte nauis ortum,
Mediumq;e se reponit,
Malum accubatq;e nauis:
Non effugit tumultum,
Quem nempe gestat intus;
Non, ut putabat ipse,

ὡς οἴεταί, ἐν ἔζαν.
οὕτως ἐγὼ περὶ ζῆτος
ἐκαστῶν θέλων ἀκάνθας
ἀταθάλων ἐρώτων,
αἰχρῶν ἰδ' ἠδονῶν τε,
ὄχλα μακρὰν γ' ἀπέστην.
τρίβος δ' ἔβην ἐρήμη,
τῆστι ὅπως τύχοιμι.
λέληθα δ' ἐμφύτοιο
πυρὸς ἔχων βολίδα
ἐν παθίξῃ κ' αἴδε,
αἷς οἶδεν ἔς κακόφρων
θυμοφθόρος ἀνάπην
σκαλέυμασι λαθραίοις.
αἷς ἔ τόπῃ σένωσις,
ἔ δ' ἀκρῶν λιβάδες,
ἔ δ' ἐβρότειο ἰχὺς,
ἔ δ' ἄλλο μηχανήμα,
καὶν πάντα τις διέλθῃ,
κατασβέζαι ἔχουσιν·
εἰ μὴ μόνον δροσίζοι

Errone

Errore opinionis,
Positu à loci creatum.
Ita funditus quoq; ipse
Spinas reuellere optans
Inordinati amoris,
Cupidinisq; prauis,
Turbâ procul remotus,
Habitarè cæpi eremum,
Voti ut mei esse compos
Quirem. Sed ô sed ignis
Mibi esse semina intus
Vel sic, miser, nesciui :
Quæ clanculum excitare
Fodicatione praua
In exitium suum ipsa
Mea mens maligna suevit.
Hæc non restinguat vnquam
Flumen' ve lacrumarum,
Loci vel arcta claustra,
Humanâ ve vlla virtus,
Ratio vel vlla, quamvis
Peragremus vniuersa :
Nisi gratia suæ alimum
Instillet ipse rorem

ἐμῷ χάρις σωῶσα,
ἔδειξεν ὅς βάτον τε
ἄφλεκτον ἐν μεγίστῃ
ἐγκειμένην πυρώσῃ.
ἔσπειρεν ὅς πυράν τε
μετάρσιον καμίνῃ,
ψύχασαν ἐς δρασιμόν
ἢ λαμπαδῶχον αἰγλήν.
τί θᾶυμα, καὶν βαθεῖαν
λάμψη φάθῃ κατ' ὄρφναν
σελασφόροις βολῆσι
λαμπηδόνων ἑαυτῷ;
τί θᾶυμα; εἰ σφοδρόν τε
κατασβέσσει ἐμοῖο
καύσωνα, ἐν σαλάξαις
μικρὸν δρόσος σαλαγμόν.
λοιπὸν γ' ἐμοὶ τόδ' ἔπειρεν
ἄμπαυμα ἐν κακῶσι,
ἢ πρὸς βολαῖς τυράννου,
ὅπερ τε καὶ μέγιστον.
τὰ δ' ἄλλα μικρὰ πάντως,
σπερδὴ ὅσα βροτεῖη
ἀντισφύρειν ἔγνωκεν.

Meus mihi ille Soter,
Rubum sacramq; qui olim
Non passus est flagrantem
Vi flammea vorari:
Et qui pyram camini
Refrigerando vertit
Rorantis in vicem aura,
Iubens facis loco ipsam
Splendentis esse totam.
Quid ergo mirum, is idem
Lucis suæ aureæ ortu
Si illuminet profundas
Noctis meæ tenebras?
Mirum ne, si meum ille
Restinguat aridum æstum,
Rorem impluens pusillum.
Hoc unicum super mi
Solatium in malis est,
Inq; impetu tyranni,
Et maximum quidem illud.
Pusilla verò certè
Sunt profus illa cuncta,
Quæ hominum parare virtus
Studiumq; novit ullum.

ἔρημον ἐν δέχοιο,
βίοντε ἡρεμαῖον,
ὅπως θεὸς νόοιο
κινήμάτων παύεση,
ἡνύκτα ἐκδιώκων,
καὶ Φῶς ἐὼν παρλάμπων.
χάρις γὰρ ὄψεως τίς
Φωτὸς μακρὰν γε ἔσσης;
εἰ ἢ σκότος παρεΐη,
ἄτερ Φάεος σκεδαΐζην
πῶς τοῦτ' ἀν' ἰσχύοιμι;
καὶν πτηνὸς ὄρνις εἴη,
δι' ἡέρθη ποταῖται,
ἔχοι τὸ δὲ ἐκ' ἀν' ἄλλως.
ὄρνις σὸς εἰμι, σῶτερ,
κεκασμένον λόγῳ σῶ.
ἄημα δὲ πτεροῖσιν,
ὅπως ἄνω φέρωμαι,
ὅπως σὲ παρὰ πλάωμαι.

Amplectere

Amplectere ergo eremum,
Vitamq; solitariam,
Vbi Rector esse cordis
Affectuum dignatur
Deus ipse, noctis umbras
Fugans, suæque lucis
Radijs micans serenis.
Nam gratia vlla visus
Quî possit esse, vbi absit
Lumen? Quis autem, vbi adsint
Inamabiles tenebræ,
Has dissipare possit,
Qui est luce destitutus?
Anis licet volucris
Sit, & aërem penetret,
Non absq; luce id ipsum
Præstare possit illa.
Volucris tua ipse, Soter,
Ratione prædita, en, sum.
Tu Spiritu mihi alas
Tuo leuato, sursum
Vt euolare, teque
Propius queam tueri,
Coramq; te potiri.

καὶ Φῶς δὲ εἰ ἐν ἡμῖν,
ἀμυδρὸν ἐστὶ πάντη,
εἰ μὴ Φάος ἀνάρχος
λάμπεται Φαιδρότησιν.
ἔμοι δίδως σὺ λάμψιν
ᾧ μοι νόον κατὰ ῥοῖς
ἐπὶ ῥοαῖς ἀρήτοις,
πυρρῶμασιν τε θείοις,
βλάστη θεῶ ἀνάρχος,
ἄφθεγγίε πατρὸς ἀυγῆς,
ἀχρῶν ἡδὲ πνοῆς,
ρίζης μέσῃ καὶ ἀυγῆς,
μορφῆ μίᾳ τριφεγγῆς,
κόσμος ὅλος σαῶσα
ὅπως σκότῳ ζοφῶδες
ἀμαρτῶδων ἀποδράς,
ἀκρῶντα συγχορεύσω
σαοτικὴν χορείην
ἀσωμάτοις νόοισιν
ἀνέσπερον παρ' αἰγλήν
Φάους τρισηλίξ σᾶ.

Quod

Quòd si qua inest mihi lux,
Tenuis profectò lux est,
Nimis & maligna, si non
Diuinitus perenni
Splendescat aucta luce.
Hanc tu mihi ede lucem,
Meam foueque mentem in-
-effabili meatu, in-
-spiratione dia,
Patris carentis ortu
Germen, Deique splendor,
Purissimusque status
Inter Patrem atque Natum
Medius triluminaris
Et unice una forma,
Saluator Vniuersi:
Scelerum, impieque vitæ
Ut horridas tenebras
Fugiens, agam choreas
In omne letus ævum
Cum mentibus beatis,
Quæ corporum expedit æ
Vinclis, triforme ad illud
Lumen tuum, quod haud nox
Abscondere vlla nouit.

Τοῦ αὐτοῦ ὕμνου ἕκτου ἐκεί-
ρις εἰς χριστὸν, ἐν εἰδῆ ἐξομο-
λογήσεως.

Ὁμοι ἐγὼ κακῶν με
ἀνάξ ἀναρχε σῶτερ,
ἀδουλίας φρενῶν τε,
καὶ δουλικῆς ἀνάγκης,
κακοσχίλου τὲ μόχθου,
μάταιον γ' ὑπέστην,
ἐκ παιδότην καθεύξας
δριναῖς πένθους ἐμαυτὸν
κακοτρόπου βιωῆς,
πλάνων τε ἢ δ' ἐρώτων.
ὦ μὴν ἄριστος εἶναι
οἰκων καλῶν διομήτωρ,
ὑψυρεφῶν τε πύργων.
θεμέθλον ὃν δὲ ἔβαλλον,
ὃ πέντρα ἦν σαθηρὰ,

HYM.

H Y M N V S VI.

*Supplex Christo, in forma Con-
fessionis.*

E *Heu malorum aceruum
Instantium vndequaque, O
Rex, omnis inscie ortus,
Saluator optime: heu me,
Quàm stulta cogitavi!
Necessitate quàm me
Seruilibusquæ vinclis
Irretij, occupans me
Labore inefficaci,
Erraticoquæ amore,
Primis ab vsq; vitæ,
Malè heu, malè heu, peractæ
Annis, puertiâque.
Atqui mihi videbar
Præclarus esse structor
Et ædium editarum
Et turrium architectus.
Fundamen at locatum
Non petra firma stabat,*

σηριγμὸν ἐπιθεῖσα,
ἀλλ' ἄμμοθ, ἦν ράϊσα
διονῶσι μὲν γ' αἴηται,
πηγαῖα δ' αὐ ρέεθρα
ροισηθὸν ἐλκύσαι,
βροχὴ ἰδ' ἐμπροσθε
ἔξυχρον ἐμφανίσει.
πίπτουσι δ' ἔνθεν οἴκοι,
ἐρείπια σέγη τε
οἰκτρῶς δρόμων ὄραται.
τίνες δ' ἄρ' ἦσαν ἔτοι;
ἔκλιζον οὐς κακόφρων,
ψυχῆς ἐμῆς ὀλέθρῳ;
λιθῶδες ἦν κραδίης
βέλη μ' ἀμαρτάδεσσιν
αἰεὶ ἐφησυχάζον.
λευκάζον ἢ γ' ὀθνεῖον
ἔξω φέρουσα χρωμα,
ὑπελον ἀνοῶσι
μορφάζετο φρόνημα
ἐντόδιον καλύπτον

Fulcrum ædibus futurum:
Malè fida verùm arena,
Ludibrium futura
Vento hinc & hinc ruenti:
Quam deinde fluminum vis
Et subruant procellæ,
Compaginem & madentem
Magno impetu resoluant.
Aedes trahunt ruinam:
Miserumq; cernere inde est
(Hei) ædium cadaver.
At qualis illa, qualis
Structura nostra stabat,
Animæ meæ periculo
Studio malo excitata?
Lapidosa nempe Cordis
Malè nata cogitata,
Operata sæpe pravis.
Cor præferebat extra
Adulterum colorem,
Pulcrè quidem albicantem,
Oculisq; nescientum
Iucunda blandientem;
At intus obtegentem

δοχήμονα πρόσφιν
ὑπόκρισιν κεν εἶποις
πάντα ἀποτρόπαιον.
οἰκότεριβας δὲ εἶχον,
δλόξης ὅσους ρέεμμελε
ψευδωνύμα, φύσσης τὲ,
κῆ ἢ πάλ' ἀντύγων τε
πόλοιο ρίψεν αἰψά
ἔωσφόρον σκολώδη,
κρίσθ θεῶ δικαίαι.
παῖδες ἢ ταῖς ἔησαν
νήριθμοι ἠδὲ κῆραι,
πειθήνιον διδῶσμε
οὐδὲς κακῶν ἐφετμαῖς.
τῆμ βροχὴ δ' ἰῆσα,
πνεύσαντες ἠδ' αἴηται,
ρέεθρά τ' ἐμπεσόντα
ἔσεισαν ἐκθεμέθλων,
ἀπαίσιστον τύρευμα,

Fædume

iacdum quid absonumque.
Hypocrisin vocaris
Abominandam ubique.
Domesticas habebam,
Quas falsa gloria umbra
Titillat, atque fastus,
Elatioque mentis,
Quæ cælitus quoque olim
Arbitrio Dei æquo
Ditrusit vsque ad Orcum
Illum Tenebrionem,
A luce proferenda
Qui falso nominatur.
His utriusque sexus
Numerosa nata proles,
Quæ semper aure prona
Nimis audiens malorum est,
Aqua deinde latè inundans,
Et irruens procella,
Validique flabra venti
Structuram inauspicatam
Euerterunt ab imis,
Quassata, rupta, fulcris.

κὴ πῶμα ἦν ξένον μοι,
ψυχῇ δ' ἐμῇ ὄλιον. Ⓞ
ἄγειρεν ἢ ποζάυτην
βλάβην ἔνοικον αὐτῇ,
θυμόν τ' ἄνωθεν αἰνόν,
βροτησίαν τε ἔχθραν.
πέτραι δ' ἔνυν διέγων
θεμεθλον ἐμβαλέαζ,
σώζοιτο ὡς ἀν' οἶκον,
λίθους ἔχων ἐκείνας
οἱ τίμιοι ἔασι,
χρυσῶ ἰδ' ἀργύρῳ τε
κεκασμένοι ἀχράντως,
πλυστισμὸς εὐσεβῶσιν,
ὄλβον τε ὀκράπης. Ⓞ
τί γὰρ σαοφροσύνης
κρείττον σεμνῆς καλέσῃ;
ἦς ἐκλὸς ἐθεάαζ
θεόν γ' ἐνὶ βροτοῖσι.
ταπνότητι Ⓞ αὐδῆς
ὑψηπετοῦς τί ἔωλε
ποῖς εἰδόσιν γ' ἄμφνον;

*Nouaꝫ hęc erat ruina
Inopina, mira prorsus,
Quam mens mea (hei) trahebat,
Prolapsa strage magnâ,
Noxâ graui intus agra,
Superûm grauataq; irâ
Hominum & perosa genti.
Nunc fulcra firmiora,
Solidoq; structa saxo
Didici locare scitè,
Domus vt mihi erigatur
Stabilis, benè atq; firma,
Ornata & his lapillis
Pretio qui & arte præstant,
Qui & candido metallo
Fuluoq; mira fulgent,
Piosq; abundè ditant
Opulentiâ perenni.
Quid castitate namque
Præstantius pote esse?
Qua quisque destitutus
Nunquam Deum videbit.
Humili deinde corde,
Ad alta prouolante,
Quid pulchrius pote esse?*

ἀληθὲς ὕψος ἤτις
κεκλημμένοις πορίζει.
σωιδότος ἡ ἀγνοῦ
ὑπὸ ὄψεσιν θεοῦ
ἐς καρδίην ὁρῶντος,
τί βέλτιόν ποτ' ἔσται,
ἢ ἀγγέλοις ὁμοῖον
βροτὸν παριστάνοντος;
πλερώσεως ἡ θείης
πάσχει νότος βρότος
ἀνωθεν ἢ ἀγνέυων,
τηλαυγέσι πνοῆσιν,
ὥστε κράτος θεωρεῖν
μέγιστον, ἡδὲ ρίζαν
αὐτόστυπον, κ' ἀήμας,
ζωφόρον γε πνεύσιν,
μυστηρίων τε κλεινῶν
βάθρασιν ἐμβατεύειν,
ὅσον θ' ἰσὺς προνοίας
κόσμου καλὸν κάτεισιν,
ὅσον τε ἐν χρόνοισιν

Hinc

Hinc altitudo vera
Mortalibus redundat.
Quid conscientia quit
Integritate maius
Coram Dei esse vultu,
Penetrantis in cor ipsum?
Hæc Mentibus beatis
Similes propè una reddit.
Homo tunc humo leuatus
Celeri peragrât alâ
Superùm thronum polosque,
Flatu fruens secundo,
Potentiam ut videre
Roburque possit ingens:
Radicem & almam, & omnis
Diuitatis ortum,
Et Spiritum. unde vita est
Viuentium atque motus:
Ut, quâ licet, quis instet
Mysterijs profundis:
Et quantapulcritudo
A prouidentiâ orta
Manarit hunc in orbem:
Et quinta deinde seclis

ἔσομαι αἰεὶ ἔξοσι.
μακάρτερον τίς εἴποι;
τοιαῦτ' ἐγὼ, σαώηρ,
διουμήματα κράτιστα,
ἔχ' ἔν σέθεν διδόν' ὦ,
πέτραις ἐπὶ σαθηραῖς,
τῶ ἀκρογωνιαίαις
λίθις, ὃς αὐτὸς ἔωλες,
ἐπείγομαι ἐγεῖραι.
αὐτὸς δέ μοι χορηγῶς
τὴν σὺ χάριν σιωεργόν,
τούτοις τέλει παραχρῆν
ὅπερ κράτιστον εἴη,
σωτήριόν τ' ἐμοίγε.
οὔτε βροχὴ βιαία,
πηγαῖα ἔτε ρεῖθρα,
ραγδαῖοι ἔτ' αἴηται,
σεῖζαι ἐμὸν τότε οἶκον
ἔξοσιν ἔδ' ἐτυτθόν,
διουμηδῶν θεμέθλω
σοι, σῶτερ, ἀκραδάνλω.

Perrennibus futura.
Beatius quid hoc est?
Talem domum deinceps,
Soter benigne Iesu,
Mibi te fauente, Christe,
Viresque largiente,
Stabili in petrâ locatam,
Saxoque in angulari,
Quod ipse es, excitare
Mens nostra leta gestit.
Tu, queso, subministra
Mibi gratiam tuam & vim,
Ut cæpta nostra sine
Queant bono potiri,
Qui sit mihi saluti.
Tunc nulla vis aquarum,
Tunc nulla vis procellæ,
Nec hinc ruens & inde
Ventus, mihi nocere
Poterit, domum' ve nostram
Quassare vel pusillum.
Nempe illa firma, petræ
Innixa non mouenda,
Stabit mouenda nunquam.

σύ μοι διδοῖς ἢ χεῖρα,
σωεργάτης ἢ γίγνα
ἔμοι γε, ἢ περινοῖς
τὸ ζύμπαν, ὄφρ' ὑμῶ σε
διδοῖς τῶν ἀρίστων,
τούτων τε σωτελεσῆν,
βροτῶν ἀπερσιν ὄφρ'.
σὲ γὰρ δίχα, κραταῖε,
ἔτ' ἔργον, ἔτε βεβλή,
νόημα, ἔτ' ἔρευμα,
οὐδέν τε τῶν ἀπάντων,
κρείττονός γ' ὅσα μοίρης,
τέλους τέυξεταί πάμπαν.
σὺ ζῆλα μοι παρέσχες,
φύσησας ἠδὲ πνεῦμα.
σὺ ἢ πεσόντ' ἐγείρας,
ἀνήραγες πόλονδε,
σὺν σαρκὶ σὴ ἀείρας.
σὺ τε θνεῶν ἀνιστῶς
χαρίσμασι παισίν.

Tu, Christe, mi benignam
Præbe manum, & iuua me
In hac domo exstruendâ,
Opusquæ perfice omne,
Vt te, ô Pater, celebrem,
Te munerum optimorum
Hymnis canam datorem,
Homines quibus iuuantur.
Nam te sine, ô Potens, nil
Finem assequi beatum
Potest: nec vlla cedunt
Feliciter vel acta
Vel cogitata: Fato à
Sublimiore pendent.
Tu carne vestisti,
Tu spiritum beatum
Vegetante me imbuiisti:
Lapsum deinde rursus
Carne in tua excitasti,
Et ad polum eleuasti.
Tu gratia tua me
Donans facis benignè
Vt mortuus resurgam.
Miseratione tu me,

ἔσπλαγχνῆ τ' ἀπείρω,
ἢ προφθάνεις με, σῶτερ,
ἢ σαρκὸς ἀξιοῖς σῆς
κειωνίαις ἀφράστ.
σὺ ἢ τέλ. Θ. σαώσης,
ἂν μὴ ἄκαρπον ἔυρης
ὅλως ἐμὴν πορείην,
ἂν μὴ φέρω μολίβδου
ὄγκον βαρὺ βρίζοντα,
ὠθοῦντά τ' εἰς γέενναν
ἄσβεστον ἠδ' ἐπὶ με,
ἂν μὴ ἀναγνον ὑλην,
χόρτον, πυρός τ' ἀναμμῖο.
καὶ προῖκα ταῖς ἐκείσιν
ἐνθήσῃς μοναῖσιν,
αἰωνίως βιῶντα,
διόξης τιῆς ὑμνωδῶν.

Qua

*Quæ sine clausula nullo est,
Seruator ante vertis,
Dignatus ipse carnis
Communione mirâ,
Quam nulla vox homilli
Queat satis profari,
Mens nulla cogitare.
Et finem ad vsque tu me
Seruabis, & beabis,
Infructuosa si non
Via nostra prorsus exstet:
Plumbum ve deprimat me, &
Tumore prægrauatum
Detrudat in Gehennam
Et sempiternum in ignem,
Contagió ve carnis
Contaminet, vel ignis
Me pabula aggrauarint.
Gratis & inferes me
Vbi mansio superna
Referta sempiternâ
Beaittate floret.
Ibi gloriam tuam hymno
Indefinente cantans*

ἀκηράτοις νόοισι,
πᾶσιν δ' ὁμοῦ δίκαιοις.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς ἑαυτὸν ἔβδου-
μοῦ.

Τί μοι λίθοι διαυγῆς,
ἔδης τί δὲ χρυσείη,
ἢ πλᾶτ' αἴψα φεύγων
καὶ μὴ φρονῆσι μίμνων,
εὐσαρκίῃ τρυφᾶν τε,
καὶ σῶμα ἐξεγείρην,
καθαίρεσιν νόοιο,
φρενῶν τ' ἀποπλάνησιν
ἐνταλμάτων θεοῦ;
καὶ ἡδοναῖς σκαλεύην
ἐνλόδιον πυράν μευ,
καίεζαν εἰ φλέγοιτο,
τύφωσαν εἰ σβένοιτο;
τί μοι κενῆς ἢ δόξης
φυσήματ' ὁμοῖα
μέλφ, ὄνειράτων τε.

Cum

*Cum Mentibus beatis
Mortalibusque iustis,
Agitabo perpes ævum.*

H Y M N V S VII.

In se ipsum.

Q*uò lucidi lapilli,
Rigensque vestis auro,
Mibi quorsum opes caduca?
Quas possidere sæpe &
Stultis datur malisque:
Quò pulcritudo carnis?
Quid corpus excitare
Mentem interim opprimendo?
Animo interim si aberrem
Mandata dia spernens.
Fodicetque si voluptas
Pyram insitam mihi intus
Succensa qua ardet, atque
Extincta, fastuosa est?
Quid vana item titillat
Me gloria, afficitque
Elatio, atque somnia
Inania usque vexant*

οἷς τὴν βρότειον αἰεὶ
ὑλὴ κακὴ διαμάζει
Φύσιν κ' ὠλανῶσαι,
νόον τὲ ἐκταράττει
παλιμβόλοις μερίμναις,
μηδὲν φέρουσ' ὄψαρ.
ἔμοι μέλοι κραταῖου
ἄνακτος ἔργα θεῖα
ἱρᾶν, ἰδὲ περνοίης
θεοῖο χρηστότητα·
πῶς μὴ εὐόντα πρὶν με
παρῆξεν εἰς τὸ εἶναι,
δουρὸς σῶμα ἐκ χοοῦ μοι,
ἢ πνεῦμα ἐμφυσήσας.
διδῶκεν λόγον ἢ πῶς μοι,
κόσμησε δ' αὖ νόῳ με.
γαίας μέσον πόλου τε
στήσας μεσαίτατόν με.
τὸ μὲν γ' ὅπως φέρωμαι
νόησιν εἰς ἐκείνη,
ἄληκτον ἠδὲ δόξαν
αὐτοσῦτοιό πλάσσει·
τὸ δ' ὄφρ' ἐμὸν χαλάζω

Nostram,

Nostram, domantque mentem.
Errore turbulentam &
Reciprocante cura,
Quæ nos iuvat nec hilum.
Mibi cura sed sit una
Regis potentis acta
Divina ponderare,
Benignitateq; alma
Sacra frui Pronæ.
Ut, cum nihil forem ante,
Produxerit me ut essem:
Ex pulvere utque corpus
Formarit, utque vivo
Me anhelitu bearit:
Rationem ut indidit mi,
Decoravit utque mente:
Mediumque collocavit
Inter polum solumque:
Partim quidem, ut leuem me ad
Intelligentiam eius
Et gloriam perennem,
Qui solus est creator
Rerum omnium, haud creatus:
Partim, ut meum remittam

ὄγκον, ταπνὸν ἰχθῶν
δέμας τε καὶ φρόνημα.
λημῶνι πῶς ἢ θῆκε
πλήρη φυτῶν καλῶν με·
πλανῶ δὲ ὅπως ἐκείθεν
ὄφεις με παμπόνηρον
συρίγματ' ἄκακιστ'
ἐξῶσε πρὸς βολῆσιν,
οἴτω πικρῶ βαλῶν με,
παρδάντα δημιεργῶ
πρὸς ταγμ' ἐμῶ κρατίστ'.
οἰκτεῖρας ὅπως δὲ αὐθις
δεινὸν πεσόντα πῶμα
πλάσῃς με ἐκσάωζέ
χειρὸς κακῶ δράκοντι,
εὐσπλαγχνίῃ ἀρήτω,
δίόξης ἐῆς κενωθεῖς,
καὶ δολικὴν φορήσας
μορφὴν ἐμὴν ταπεινήν,
εἰς ὑψ' ὄφρ' ἐμοῖο
ἄζοι ταπεινότητά·
ζωὴν δέ μοι πορίζε.

Fastum,

Fastum, & premam tumorem,
Humili creatus ortu,
Humi trahensq; corpus.
Vt me locarit idem
Plantis bonis referto
Pulcerrimoque in horto.
Seductor inde Serpens
Vt pessimus suis me
Exegerit susurris,
Morsuque pestilente,
Mandata cum migrassem
Mihi quæ dedit creator.
Deinde denuò vt me
Lapsu à graui iacentem
Miseratus ipse Plastes
Benignitate mirâ,
Effabili que nulli,
Seruauerit receptum,
Suâ gloriâ relictâ,
Seruilaterq; sumptâ
Humili mea hac figurâ,
In altum vt euehatur
Humilis mea ista forma.
Vitaque me redonat

γύμνωσεν ἥς ἐκείνῳ
τρυφήν δ' ἐμοὶ χορηγεῖ,
ἢ εἰσοδὸν πάλιν μοι
λειμῶν ἐυτρεπίζει.
θλάττει δ' ὅπως ἐκείνη
κάρηνα, καὶ ῥοαῖς με
πλύνει Ἰορδανείοις.
εἰ καὶ θλίβει με κέρκρον
αὐθις λυγρὰν σαλεύων
καὶ καρδίην τιτρώσκει
ὄξυπτεροῖς βελέμνοις,
πρωῶν καλῶν με
συλᾶν νοητὸν ὄλβον,
τὸν χεῖρ ἐμοὶ θεοῖο
σώτῆρα δῶκε πάντων.
εἰ καὶ παθῶν ἀνάπτε
καύσων ἐμοὶ φλογώδη,
καὶ πυρφόρων τλαίνει
τόξων πικρὰς οἰσυὺς,
βάλλων ἕως καὶ ἄδου.
ἀλλ' ὁ δρόσον σαλάξας
ἐν περσικῇ καμίνῳ

Prius ille qua exiit me :
Priscasque delicias mi
Confert, & illum in hortum
Postliminio reducit.
Ut conterens cerebrum
Illi suum, abluat me
Iordanijs fluentis.
Quamquam me adhuc adurget
Cauda impetens feroci,
Mibi vulneratque pectus
Velocibus sagittis,
Spoliare meque mentis
Opibus, quibus Dei me
Manus alma diuitavit,
Ausu occipit nefando :
Quamquam me adhuc adurit,
Velut vorace flamma,
Affectibus malignis,
Et virulenta ab arcu
Valido remissa spicula
Ab usque vibrat Orco :
Tamen inde liberabit
Me, rore qui resperxit
In Persico Camino

ᾠαίδων τριῶν καθέξῃ,
χέρσον τὲ δλείξας ὕδμα
αἶλος πολυῤῥύτσιο,
κῆ Ἰσραήλ σαώζας,
πολιώσας ἠδὲ ἀπηνῆ
Φαρῶ εἴσις σὺν ὄπλοισι,
καὶ ἰχυρῶν τὰ τόξα
ἔυθραυσα ἐκλεέσας,
τῶτων με ἐκσιώζῃ
ὅπως τ' ἄσῳλον ὄντω
μέγαν πατρός τε πλοῦτον
δρόνθ' ἠδοναῖς ἀσέμνοισι,
ἀσελγέσιν τε φίλτροισι,
χοίρων τε βορβορώδη
βόσκην γένη ταγέντα,
κῆ δλαιμόνων ὑπέικην
ὀλεθρίοις πόθοισιν,
ἀνασραφέντα αὐθις
σπλαγχνίζετα, τραχήλα
πίπτει τὲ, κῆ φιλεῖ με
μόσχον θ' εἴσι δέλοισι

*Puerorum ibi retentam
Trigam: aridamque fecit
Maris illicò è profundo:
Suoque liberato
Populo, obruit Pharonem
Crudum, atq; militem eius
Reciprocante fluctu:
Docuitque, posse frangi
Quantum libet valentes
Ferocium hostium arcus.
Ut prodigum, paternas
Opesque decoquentem
In turpibus popinis,
Spurcissimo inque amore,
Iamque & sues lutosas
Pascentem, & unà edentem,
Et seruitute fæda
Cacodæmonis reuinctum,
Statim in viam reuersum
Miseratus excipit me,
Colloque brachia aptans
Suauissima oscula figit:
Vitulumque pinguiorem
Epulo optimo instruendo*

σφάτιν γε τὸν σιτευτὸν
τάτις, τρυφὴν ἀρίστην,
ἄμπαυμ' ἐμῆς πορείης,
καλωδύνα τε μόχθου,
δείλαια ὄνπερ ἔτλην,
μάτην τριβῶν βίον με,
ψυχὴν τ' ἐμὴν μέλαιναν
τεύχων τρυφῶ γέννης.
ὅπως δέ μ' εἰς ἐποίμω
εὐκληρίαν μύσσαν
αἰῶνας εἰς ἀκράντης
καλεῖ, ἑορτάσσοντα
σὺν ἀγγέλων χορείῃ,
ὀμηγύρῃ προφητῶν,
καὶ τάγμασιν δικαίων,
σωλήριον βιωτὴν
τέλῃ ποτ' ἐκἔχσαν,
ὄψιν τε πρὸς πρὸσωπον
θεῶ πατρὸς μεγίστα,
γόνυ τε, ἠδὲ πνοιῆς,
μορφῆς μιᾶς τριφεγγοῦς,
ὑπερτάτης τε αἰγλης,
τρισὶν γ' ἐνὶ προσώποις,
θεοὺς βροτῶν τιθείσης.

Famulos jubet parare,
Resci à via ut queam, atque à
Labore luctuoso,
Miser antè quem ferebam,
Frustra terendo vitam,
Animamque (eheu) parando
Quasi pabulum Gehennæ.
Ut me dehinc paratam
Semperque permanentem in
Hereditatem adoptat:
Chorisque me angelorum
Prophéticoque cœtui,
Iustorum & agmini addit,
Celebrare quo queam unâ
Festum perenne vitæ
Et gaudium salutis,
Cui nulla finis instat:
Coram fruarque vultu
Dei Patris supremi,
Natiq̄ue, Spiritusq̄ue,
Trini Dei uniusq̄ue,
Par in tribus prosopis
Splendor cui refulget,
Diuinitate donans

ἔϊλοντο τῶτο ὄσοι,
πίσει τὲ τῆ παρὸς αὐτὸν,
καὶ χρησότητι ἔργων.
μέλημα τοῦτο σοῖο,
ψυχὴ, αἰεὶ γινέσθω.
σοὶ κόσμῳ ἔτῳ ἔσω
ἄριστῳ, ὄφρα ἔνδον
νυμφῶν εἰσελεύσῃ
ἀκηράτῃ, χορείην
σησζα σὺν νόοισιν
ἀσωμάτοις, βίον τε
ἔξῃς αἰεὶ ἀγήρω
αἰωνίως μένοντα,
γέρας θεῶν μεγίστῃ.

Homii-

*Homines id eligentes,
Fideq; vera in ipsum,
Et sanctitate vitæ.*

*Hæc cura, Mens, tibi esto,
Studiumq; semper unum:
Ornatus hic te adornet,
Sponsi ut receptus aulâ
Cum Mentibus beatis,
Quæ mole corporali
Vinclisq; sunt solutæ,
Letas agas choreas,
Vita & fruaris illa,
Quæ haud terminatur unquam,
Quam haud atterit senectus,
Donum Dei supremi.*

Eic

Εἰς Ναθαναῆλον ἱεροδιδάκονον
τὸν ἐξ Ἀθηνῶν, ὑποσχόμενον αὐτῷ
συμβιοτεῦσαι, κὶ βραδύνοια.
ῦμνος ὀγδοῦς.

Τὶ Ταντάλου μετήκεις
πικραῖς, ἄριστε, μοίραϊς,
καί μοι δύσεισον ἄχθῳ
κρατὸς κατακρεμάξῃς
λίθον, μόρα πορείην
μικρῶ παρειαφέροντα.
καὶ δὲ ψῳδι ἐν ῥοαῖσι
μελίρρυτιο κρήνης
ἐπέσχεες, ἐκ ἐρωῶν
σαφὲς διδούς τι δειγμαῖς
σοφὸν δέον σέ ὄντα,
τοῦναντίον περαίνειν·
φίλω δέον σέ μάλλον
φίλα φρονεῖν τὲ σοῖο.
ὄφλημα δὲ ἄλλο πληρῶν,
ὑπόσχεσιν βεβαίαν,

HYM-

H Y M N V S   V I I I .

*In Nathanaëlem , Hierodiconum
Atheniensem, qui promiserat auctori,
se cum ipso victurum, sed moras
nectebat.*

Q*Vid, ò amice, acerbo
Me Tantalifatigas
Fato, meoque saxum
Capiti insuper graue aptas,
Facile creare mortis
Mihiquod queat periculum,
Fonte & leporum in ipso
Torques grauisiti me?
Num signum id est amoris?
At longè oportuit te
Aliter profectò, quando
Sophia ipse pullus audis,
Fecisse, erga amicos
Bonos mage esse amicum.
Aliud tuum esse munus
Partesque cogitare
Oportuit, tuaque*

ἦν μοι παρῶν ὑπέσχεσθε,
ἦν μοι γραφῆτε δεῖξάσθε,
σημῆϊον καλὸν γε
ὄψιν σέθεν ποθ' ἔνι.
προσῆκε δὲ ἔδ' ἄλλως
τῶν ἀζύγων φρονήσθε,
μῖμνυσὶν οἷγ' ἐφ' ἑταῖροις
χριστοῖο σωτικαῖσι·
μῖμνουσιν οἱ ἀδελφῶν
εἰλικρινεῖ ἔρωτι.
κίνησον ἔν' σὺ πάτεραι,
ἐμοί γε πάλιν βοηθόν.
καὶ νᾶμα δὲ πείν με
γλώττης σέθεν μελιχρᾶς,
συνασπίης τ' ἐραστῆς,
ἢ ἐς κόρον τρυφῆσαι.
ἔτω φίλ' ὅτι σὺ δὲ ὄξ' ἔσθι
ἀληθινὸς γενέσθι·
ἔτω νόμοις ὑπέκειν
ταῖς ταῦτα συγκροτῆσιν.
εἰ δ' ἔσθι, ἐγὼ σιγήσω,

Promissionis esse
Memorem, mihi ipse voce
Quam & litteris dedisti,
Signum & bonum extulisti
Cupido tui videndi.
Non sic decet profectò
Sentire cælibes, qui
Student manere dictis
Christi suam ad salutem,
Fratrumq; caritatem
Animo integram reseruant.
Hoc tu moue ergo saxum,
Adiutor & mihi esto:
Linguae & tuae fluentum
Haurire mellea da,
Tuaque perfrui me
Suavi sodalitate,
Sodalitate dulci,
Quoad satur recedam.
Ita verus esse amicus
Poteris mihi ac manere:
Ita legum & esse custos
Potes ista sancientum.
Sin autem, ego tacebo,

ἄλλ' ὅτι σε κραταιῶς
ἐπίσεται γε μέμψιν,
οὐχ ὡς ἐχρῆν Φιλῆνι.

Τοῦ αὐτοῦ ὕμνου ἕννατοι ἰκε-
τήριαι εἰς τὴν ἀγίαν τριάδα, ἔχων
ἀκροστιχίδα τήνδε· Μάξιμου
τάδ' ἐγραψεν.

Μέμνησό μου, ἀνάρχε
ἄρρητε βλαστὲ ρίζης,
ξένον τ' αἶμα ἀμφοῖν
ἴσον γόνω κ' δεχῆ,
μρῆφὴ τρισήλιός μοι·
ὅταν κρίνης μ' ἀλιτρὸν
σῶσον πυρός με λάτρην

*Alio interim te agente
Reum, & reprehensione
Subinde te impetente
Graui, pro vt merentur
Qui jura amica frangunt.*

H Y M N V S IX.

*Supplicans Sanctæ Trinitati. Quæ
non seruata acrostichide carmine
ἐπιμίχθη expressimus.*

ME I memento, Christe,
O principio carentis
Radicis ineffabile germen,
Et tu Spiritus amborum,
Par Natoque Patrique,
Forma trisolaris mihi:
Me quando judicabis,
Hei miserum peccatorem
Eripe ab igne

τὸν σὸν, ζάλῃς τε πάσης
ἄλαλκε, σῶτερ, αἰνῆς·
θλεσμὸν τε λύσον αἴψα
ἔσμῃ λυγρῶν κακῶν με·
γράψον ἢ σῆ με βίβλω
ρόον φυγόντα τόνδε
ἄτρωτον ἠδὲ σῶον·
ψάλλειν τε καὶ γεραίρειν
ἐν ἀπλήτοις χρόνοισι
νῆυσον τὸν κράτῃ με·

Τέλος τῶν τοῦ Μαργουίνε.

Με

*Me cultorem famulumque
Tuum, atque fluctu ab omni
Defende, Servator, graui:
Vincla & statim resolu
Grandis malorum acerui:
Nostrum tuoque nomen
Manda libro, atq; saluum &
Invulneratum abire
Rerum da flumine ab isto:
Clementiq; annue vultu,
Tuam ut canam & celebrem
Potentiam atque robur
Fini carente seculo.*

Finis Margunianorum.

H 2   П РО-

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΚΥΡΙΑΚΗ,

ἐμμέτρως τὸν αὐτὸν τρόπον γραφῆσαι
ὑπὸ Ματθία τῷ Βεργίῳ·

Ὁς αἰπὺ δῶμι ὀλύμπου
παμφεγγέθη καλοικεῖς,
πάτερ Φίλιτε, τέκνων
δέχου τεῶν προσευχάς.

Δὸς ἱερὸν ὄσωμι ἡμᾶς,
αἰεὶ τεὸν σέβασθαι,
σὲ καὶ μόνον γεραίρην,
καί σοι μόνῳ λατρεύειν.

Τεὴ μακαρτάτη βα-
σιλεία κἀνθάδ' ἦκει.
δὸς ἀμπελῶν ἡμᾶς
κλάδους τεῶν γενέσθαι.

Τὸ σὸν παναλκῆς ἀγνόν
καὶ πρσευμενῆς θέλημα
ἐν οὐρανῷ παναυγεῖ
ἐν τε χθονὶ κραταίτω.

ORATIO DOMINICA

*Ex Græcis Anacreontijs versib. M. Bergij
avunculi carissimi Latinè reddita
per Conrad. Rittershu-
sum.*

QVI lucidas profundi
Habras domos Olympi,
Pater, eia, liberorum
Audi preces tuorum.
Da nomen usque sanctum
Tuum colamus, & te
Veneremur omni honore,
Tibi seruiamus vni.
Regnum tuum beatum
Nobis fac aduenire:
Da palmitesque viti
Cælesti ut inseramur.
Fortis, benigna semper,
Tua sancta item voluntas
Celsò in polo simulque
Humili in solo obtineto.

Φορβή, πάτερ, διαρκής
τὸ σήμερον παρέσω,
τό, τ' αὐριον, τεοῖσι
τέκνοισι σὺ δίδόντ'.

Ἄφες δὲ ἁμαρτὰδ' αἰσχροῖαν,
οἰκτῶ νιν ἐξαλείψας,
ὡς τῶν πέλας ἀφέντων
τὰ πημμελήμαθ' ἡμῶν.

Μηδ' ἐς κακὴν ἀνάγκην
δεινῶν τ' ἐπισηφάλοῦς τε
πειρασμῶν, ὡς ἀκηδῶν,
ἡμῶν τιν' εἰσενέγκης.

Ῥῦσαι ἧ πάντας ἡμᾶς
σκέπει χερὸς κραταιᾶς,
παναμγύλας, πανώλους
ἡμῶν τε σὺ τ' ἀπ' ἐχθροῦ.

Σὺ δεισιπότης γὰρ ἐσσι,
κόσμου τ' ἀναξ ἀπαντ'·
σὺ δρόξα, κάρτ', ἀλκή,
αἰῶνας εἰς ἀπείρους.

Ἄ Μ Η Ν.

Victims

Victum, o Pater supreme,

Da liberis benignum

Tuis, die qui & isto

Et crastino supersit.

Fædos remitte lapsus

Miseratione tectos,

Et proximis suos ut

Remittimus reatus.

Nec nos sine implicari

Duræ necessitati

Tentationis, ac si haud

Foret vlla cura nostri.

Sed nos tuæ potentis

Protectione dextræ

Clementer eripe hostis

Nostri tuique technis.

Nam cuncta tu gubernas

Dominator vniuersi :

Tua gloria atque robur

Lausque omne durat ævum.

A M E N.

H 4

PSAL-

PSALMVS XXIII. ANA-

creontico Carmine redditus à Tho-
ma Golnero Franco.

Ὁ θεὸς νομεύς ἀκούει,
οἷες δὲ αὐτῶν ἡμεῖς.
νομός ἐστι ῥῆμα θεῖον.
θεὸς ἔρανον κατοικῶν
ἐμὲ ὡς οἶν κυβερνᾷ.
πεκερημένον θ' ἀπάντων
βίον ἀφθονον κηλήσω.
ὅτι ἐν τόπῳ χλοαίων
ἐπιβόσκομαί γ' ἀπήμων·
ποταμοῦ τε πᾶρ με ὄχθας
πυκινὰς νομεύς κομίζων
ἐδάτων ῥόῳ ποτίζει
νοερῶν ἐμεῖο ψυχὴν.
σφαλερὰς ὁδοὺς ὁδεύον·
ἐς ἀταρπυτὸν δὲ κεῖν
πῶον ἐλκύνων ἀλήτην,
πάτον αὐτ' ἔδειξεν ὁρθόν.
θανάτου μέσον περ αὐτὸς

IDEM

IDEM PSALMVS à C.

Rittershusio μεταφραστὴς eodem Car-
minis genere, & dicatus meritorum ergo V.

CL. D. Adolpho Occoni, Medico
Augustano.

DEVS ipse pastor audit ;
Ouium instar at sumus nos :

Dominique verba pingue
Mihî pabulum ministrant.

D E V S incola ipse cœli
Ovis instar vsque memet
Baculo suo gubernat.

Neque copia vlla rerum
Saturo deest mihi vnquam.

Ad amœna quippe prata,
Viret herba vbi salubris,
Agit ipse me minatque.

Salientis vnda riui
Mihî manat ad libendum,

Rigat aridum os, anhelum
Reficitque mentis æstum.

Iter vt mihi in salebris
Sit maximè ac tenebris

Et in auis habendum
In vallibus reductis

H 5 οκλόςυ-

σπυριόεντ Θ αν πατήσω,
φρένας εδεν εκτρομήσω
ρρηπάλω τεω̃ πεποιθώς.
αφενον διδους και ολβον
παρέτης εμοι τράπεζαν.
λιπαροῦ εμοι ελαίου
κεφαλήν αλειψας αυρη.
ελε Θ θε ε̃ μ' οσηδεῖ
βίου ημερας απάρας·
παρά δώματ Θ διε εδω̃
α̃ ει̃ εσομαι τει̃ο.

Vbi

Vbi regnat horror & nox:
Nihil attamen timebo
Aduersitatis, usque
Mihī dum ipse p̄sul adsis,
Pauido viamq̄, monstres
Mihī scipione rectam.
Animo inde robur, inde
Solida mihīq̄ vires
Trepidantia ossa firmant.
Dapibus quoq̄ adfluentem
Opiparam ac beatam
Mihī sternis ipse mensam,
Oculo dolente prauo,
Frustraq̄ eam inuidente
Nobis beatitatem.
Fragrante balsamoq̄
Calicem insuper coronans
Fæcundum, inebrias me.
Comitante me hinc supremi
Dei benignitate
Et gratia perenni
Fruar quousque viuam:
Palatiumq̄ cæli
Habitabo munere eius
In omne ciuis ævum.

EIVS.

EIVSDEM PSALMI PA-
raphrasis Elegiaca auctore Melchiore
Kochio IC. Franco, dicata C. Ritters-
husio pro hospitali
tessera.

DUlcia cen pavidum pecus ad praesepia
(pastor
Ducit, & immanes porcet adire lupos:
Sic gregis humani custos me dite satullat
Pabula grata penu sufficiente Deus.
Largificâ, quibus est usus, mihi cuncta mi-
nistrat,
Nunquã ab se tristem passus abire manu.
Floribus omnigenis variata per equora cãpi,
Et latices fontis ducit ad irrignos.
Iustitia mihi monstrat iter, ne deuius errem
Cũ reprobis, anima que medicina mea est.
Tãmq, adeò indigno fauet ac nil tale mereti,
Gratie vt esse queam dicere id esse mere.
Intentatã etiam si fors in vallẽ viarem
Per noctem dubiis passibus umbriferam,
Durarem intrepidus, nec me metus ullus ha-
beret,
Indubium, nunquam te procul esse, Deus.
Tu caliganti præpandis lumina menti,
Né ve doli noceant insidiãne, caues.

Me

*Me tua sustentat proiectum dextera in altū
Curaque solatur pronida solinagum.
Ut gregis innocui custos ad septa reducit,
Obscuris si qua in vallibus errat, ouem:
Haud aliter tua me tutum presentia prestat:
Prasidium est rebus nam tua virga meis.
Me bene ad instructam obliquis accumbere
mensam
Inuida spectabit concio luminibus.
Tu tamen haud parces mihi fercula lauta
parare,
Et caput unguentis in simul illinere.
Quoque sitim sede & depellā pectore amara
Curarum, undabunt pocula flore meri.
Quin mihi te porro bene non fecisse pigebit,
Fatifer ad plures dum imperet ire dies.
Quaque dicata tibi est, habitabo illam indi-
ges adem,
Et tua sacra colens, & tua facta canens.*

IOAN-

JOANNIS PICI MI-
randulæ Deprecatoria ad
Deum.

Alme Deus, sūma qui maiestate verēdus
Vere vnum in triplici numine numē
habes :

Cui super excelsi flammantia mœnia mūdi
Angelici seruit turba beata chori :

Cuius & immensum hoc, oculis spectabile no-
stris,

Omnipotens quondā dextra creauit opus:
Æthera qui torques, qui nutu dirigis orbē:

Cuius ab imperio fulmina missa cadunt:

Parce precor miseris, nostras, precor, abluē
sordes,

Ne nos iusta tui pœna furoris agat.

Quòd si nostra pari pensentur debita lance,
Et sit iudicii norma seuera tui,

Quis queat horrendū viuentis ferre flagellū
Vindicis, & plagas sustinuisse graues?

Non ipsa irata restabit machina dextra,
Machina supremo non peritura die.

Quæ mens non prima damnata ab origine
culpe:

Aut quæ non proprio crimine facta nocēs:

At

At certè ille ipse es, propriũ cui parcere semp,

Iustitiamquẽ pari qui pietate tenes:

Premia qui ut meritis longè maiora repẽdis,

Supplicia admissis sic leuiora malis.

Namquet tua est nostris maior clementia

culpis,

Et dare nõ dignis res mage digna Deo est.

Quamquã sat digni, si, quos dignatur amare,

Qui quos non dignos inuenit, ipse facit.

Ergo tuos placido miserans, precor, aspice

vultu,

Seu seruos manis, seu magis esse reos.

Nempereos, nostræ si spectes crimina vitæ,

Ingrata nimium crimina mentis opus:

At tua si potius in nobis munera cernas,

Munera præcipuis nobilitata bonis:

Nos sumus, ipsa olim tibi quos natura mini-

stros,

Mox fecit natos gratia sancta tuos.

Sed premit, heu, miseros tanta indulgentia

sortis!

Quos fecit natos gratia culpæ reos.

Culpa reos fecit: sed vincat gratia culpam,

Vt tuus in nostro crimine crescat honor:

Nam tua siue aliter sapientia, siue potestas

Nota suas mundo pandere possit opes:

Maior

*Maior in erratis bonitatis gloria nostris,
Illeque præcunctis fulget amãdus amor:
Qui potuit cœlo Dominũ deducere ab alto,
Inque crucẽ summi tollere membra Dei:
Ut malè contractas patrio de semine sordes
Ablueret lateris sanguis & unda tui.
Sic amor & pietas tua, Rex mitissime, tantis
Dat mala materiam suppeditare bonis.
O amor, ò pietas, nostris benè provida rebus!
O bonitas, serui facta ministra tui!
O amor, ò pietas, nostris malè cognita seclis!
O bonitas, nostris nunc propè vitãa malis!
Da, precor, huic tanto, qui semp fernet, amorì
Ardorem in nostris cordibus esse parem.
Da, Satana imperium, cui tot seruisse per an-
Pœnitet, excusso deposuisse iugo. (nos
Da, precor, extingui vesana incendia mentis
Et tuus in nostro pectore viuat amor.
Ut, cum mortalis perfunctus munere vite
Ductus erit dominum spiritus ante suum,
Promissi regni felici sorte potitus,
Non dominum, sed te sentiat esse patrem.*

AD

AD DEVM OPT. MAX.

G. Remi deprecatio siue
Exomologesis.

ME A tibi miseria, mala mea, pie, mi-
fericors
Medice, tibi Ioua bone, placide pater,
inhabitans
Supera, pro patula mea mala, miseria, ma-
culæ.
Homo tua ego tuus ope. Gemo, lacru-
mo : Sitio
Tua bona. Sine satiet vt amor, pie Domi-
ne, miserum
Tuus, & aboleat, age, maleficia, miseriam,
&
Mala mea. Peto, rogo, bone Domine, sol-
uë rea-
tibus animulam : abole tot & apage ma-
la, maculas.
Soluëre tibi melos animâ agili, & hilario
animo
Meditor. Age, pie Ioua, tua canere merita
me
Patere beniuolus. Id agere, scio, decet ani-
mas
Tibi, bone, pie, placide, beniuole Ioua,
deditas.

I H Y M-

H Y M N V M H V X C

ἀμετρον ex membranis descriebat C. R.

Augustæ Vind. apud Nobiliss. Dn.

MARCVM VELSERVM

ibidem Duumvirum, mense

Augusto, Anno 1599.

CIves cœlestis patriæ

Regis regum concinite,

Qui est supremus artifex

Civitatis vranicæ,

In cuius edificio

Talis constat fundatio.

Iaspis coloris viridis,

Præfert virorem fidei,

Qui imperfectis omnibus

Nunquam marcescit penitus.

Cuius forti præsidio

Resistitur Diabolo.

Saphyrus habet speciem

Cœlesti trono similem.

Designat cor simplicium

Spem certam præstolantium,

Quorum vita & moribus

Multum delectatur Altissimus.

Ca-

*Calcedonius impallidans
Ignis habet effigiem,
Subrutilat in publico:
Fulgorem dat in nubilo.
Virtutem fert fidelium,
Occultè famulantium.
Smaragdus virens nimium,
Dat lumen oleaginum.
Est fides integerrima,
Ad omne bonum patula,
Quæ nunquam scit deficere
A pietatis opere:
Sardonix constat tibi color:
Homo fertur interior,
Quem denigrat humilitas,
In quo albescit castitas.
Ad honestatis cumulum
Rubet quoq; martirium.
Sardius est puniceus:
Cuius color sanguineus
Ostentat & martirium
Ritè agonizantium
Septus est in catalogo
Crucis hæret martirio*

Auricolor crisolitus
Scintillat velut clibanus,
Præ tendit mores hominum
Perfectè sapientium:
Qui septiformis genere
Sacro splendet iubar.
Betillus est lymphaticus,
Vt Sol in aqua limpidus
Figurat vota mentium
Ingenio sagacium:
Qui magis libet sumere
Pulcræ quietis otium.
Topazius quo rarior
Eò est pretiosior.
Nitore rubet crisio,
Et aspectu æthereo.
Contemplatiuè solidum
Vitæ demonstrat officium
Crisopassus purpureus
Auricolor & flammeus,
Cuius splendor in tenebris
Flammæ euibrat oculis.
Hæc est perfecta caritas,
Quam nulla sternit feritas

Iacinthus

*Iacinctus est ceruleus
Virore mediastinus,
Cuius decor a facies
Mutatur ut temperies.
Vitam signat angelicam
Discretione præditam.
Anetistus præcipuus
Colore violaceus
Flammæ emittit aureas,
Notulasq; purpureas.
Præ tendit cor humilium
Christo commorientium.
Hi pretiosi lapides
Carnales signant homines:
Colorum varietas est
Virtutum multiplicitas,
Quicunq; his floruerit,
Concivis esse poterit.*

SUPPLICATIO AD DEVM

O. M. pro impretranda ipsius benedi-
ctione & illuminatione :

scripta à C. R.

Divina sine gratia
Conatus hominum nihil,
Quantumvis sat agentium,
Nil industria proficit;
Vana est cura laborque.

Diuino sine lumine
Oppressa est tenebris meris
Mens humana, nec aut Deum,
Aut diuina acie sua
Comprehendere nouit.

Nam nemo, cui numinis
Collustratio deficit,
Diuinum valet assequi
Numen: nemo Deum, Deo
Non monstrante, videre.

Splendor, Christe, DEI Patris,
Lumen lumine promicans,
Verbum & principio carens;

Et

Et nullum interitum timens,
Nostro te infere cordi.

Sic fient ea lucida,
Nostroque obuia captui,
Quæ nobis tenebra forent
Et caligo, nisi tua
Lux nos irradiaret.

Diuinam quoque gratiam
Aspirato laboribus,
Latos duc & ad exitus,
Quos cuiusque vocatio ab
Vnoquoque requirit:

Ne noster labor in Deo
Fructu sit vacuus suo,
Ac spem deserat irritam:
Sed per nos tua gloria
Et laus amplificetur.

Sic patrem & Genitum Deum
Et sanctum quoque Spiritum
Clara in luce tuebimur,
Et grati celebrabimus,
Trinum numine in vno.

HYMNVS CELEBRANS

Dei prouidentiam & beneficia:

Scriptus à C. R.

O *Dia Prouidentia,*
Poli, soliqué conditrix,
Saliqúe, reëtrix omnium,
Quæ condidit manus Dei:

Latere te nihil potest,
Nulliq; fas te fallere,
Tenebricosarum licet
Fraudum involucris abdito.

Tu, gutta, in imbre quot cadunt,
Cæloq; fulgent sidera,
Nosti, & capilli verticem
Quot nostrû inumbrät, te haud fugit.

Cuiusq; vitæ immobilis
Statutus abs te limes est:
Hunc transilire terminum
Nulli licet mortalium.

Tu lance iusta ponderans
Cuiusq; fata, premijs
Gaudere iustos, & facis
Dolere pænis reprobos.

Tu nec mala unquam admitteres,

Ni de malis ipsis quoq;

Scires bonum detexere,

Malumq; vertere in bonum,

Solem diei tu patrem,

Lunamq; matrem noctium

Exercitumq; siderum

Certis gubernas legibus.

Tu circulum anni, quatuor

Tributum in horas, temperas,

Vt frigus aestum, aestus gelu

Amabili mutet vice.

Campos liquentes aequoris

Vallo coerces litorum

Altosq; montes erigens,

Valles profundas deprimis.

Tu gramen agri & lilia

Vestis, & ornas: passeri

Corvoq; procuras cibos:

Tu bruta pascis omnia.

Quantò mage humanum tibi

Cordi q; cura q; est genus,

Ad imaginem factum Dei,

Christi redemptum sanguine?

Creata cuncta tu facis

Seruire prompta commodis,

Et vobis mortalium:

Hi sunt creandi terminus.

Per te sub huius prodij

Tenellus oras luminis

Materna in alvo debitis

Gestatus infans mensibus.

Per te reatu criminum

Sacri lavacro fluminis

Mundatus, insitusq; sum

Ecclesie civis Dei.

Per te parentis optimi

Ope institutis litteris

Studijsq; liberalibus

Et in Deum recta fide.

Per te mihi Christi fide

Aperta cali janua est,

Meumq; nomen à Deo

Vitæ tabellis inditum.

Clam te nec vnus è meo

Cadit capillus vertice:

Per te superstes plurimis

Vivo erutus periculis.

Nec

*Nec me sub vnda vortice
Absorpsit astus Daemonis,
(Vt plurimos) lapsusue me
Periculosus perdidit.*

*Nec me per oras exteras,
Et nationes dissitas,
Subessor aggressus via
Vita vel exuit bonis.*

*Per te mihi felicius
Cessere cuncta & rectius
Votis meis, & spe mea,
Et cogitationibus.*

*Si quando consilij boni
Inops pependi, & anxius
Tu me expedisti, tu viam
Dux praevisti ad optimam*

*Sic qui vehendum se dedit
Vasti per vndas aequoris,
Totius ignarus via, hunc
Regit gubernator bonus.*

*Quisquis, quid ex usu suo.
Factuq; quid sit optimum,
Ignorat, is se det Deo,
Deiq; providentia.*

Exorbitantes in viam

Hæc nos reducit, dulcia

Mutans amaris pocula :

Nosq; in crucis schola erudit,

O quid tibi pro tot bonis,

DEVS, rependam? Gratias

Tibi canam, nomen tuum

Pijs celebrans vocibus.

Impar minorq; sum omnibus

Miserationibus tuis.

Benigna me quibus tua

Large beavit dextera.

Tu me nouis honoribus

Insignijsti : tu locum

Mihi dedisti congruum, &

Piam dedisti coniugem.

Commune tu votum tori

Iugalis, & spem posterum,

Velut nouellas plantulas,

Dulces dedisti liberos.

Tu me & deinceps protege,

Seruaq; seruare omnia,

Mihiq; rectè consule,

Meisq; natis sis Pater.

O cali-

*O calitum Reſlor, tua
Sum fabricatus dextera:
Magiſter optime, hoc opus
Perire ne ſinas tuum.*

*Da me tibi confidere,
Totum tibi me tradere:
Remitte culpas, regnaq;
Da ſcandere ad caeſtia*

*SVPPPLICATIONE PRO
frugibus terræ, & vel ſerenitate oportuna
vel pluvia tempeſtiua ac ſecunda à
Deo impetranda: concinnata ex
Pſalmis 64. & 104. au-
tore C. R.*

*Qui tuo lucet, Deus,
Sole & bonis & improbis,
Mundumq; totum illuminas,
Et rore & imbre orbem rigas:
Montes ſupernè compluens
Herba atque gramine induis:
Venas replet metallicas,
Ius atque pacem vindicas.*

Tupa-

*Tu panis ac vini dator
Perfundis homines gaudio:
Delicta nostra tu tegis.
Verboquē fers solatium.*

*Fac pro tua clementia
Pacis fruamur munere,
Frugesquē terra protege,
Larga beans nos copia.*

*Fœcunda præbe tempora,
Et fulgura arce & grandinem:
Sol, ventus, imbres & nives
Iussis tuis obediunt.*

*Bruchos, locustas, cetera
Quæ frugibus sunt noxia,
Virgam manus tuæ, amoue,
Ne dona perdantur tua.*

*Vermes misellos cogita
Nos esse, figmentum tuum,
Natos, peculium & tuæ
Seruos egenos dextera.*

*Tu luce Solis nos bea:
Panem, metalla, gramina
Fac nostrum in usum crescere, ut
Donis sciamus te ex tuis.*

*Per Filium nos audias,
Pluvia & benigna impertias
Vel: Sole & sereno affulgeas:
Annum corona, agros tuis
Et pingue fac vestigijs.
O Rex Sionis, undique
Cuius pater benignitas,
Solutus preces audis, juvas:
Fac esse nos gratos tibi.*

F I N I S.

AUGVSTÆ.

Ex officina typographica, Ioann. Pratorij

ANNO MDCI.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000022889